

19de JAARGANG, NR. 359
21 JUNI 2021

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

4 **JAZZ OP PAPIER**

7 **JAZZ OP DE PLAAT**

Bert van de Brink, Jaap Blonk,
Roy Hargrove, Thomas Champagne,
Dave Holland, Marriage Material e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Ben en Jarmo 3 (Eric Ineke)

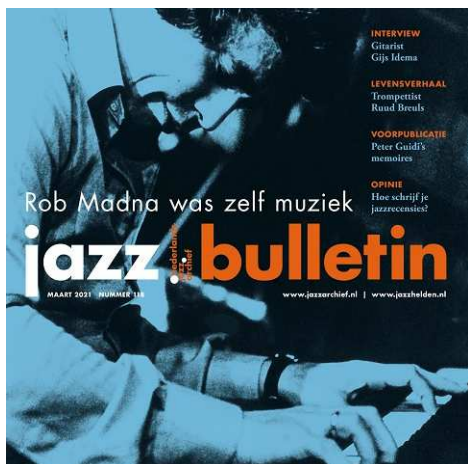
18 Dick Twardzik (Erik Marcel Frans)

23 Europe Jazz Media Chart Juni

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 360 KOMT 19 JULI UIT

BERICHTEN

De omslag van Jazz Bulletin 118.

Jeroen de Valk nieuwe hoofdredacteur Jazz Bulletin

Jeroen de Valk is met ingang van nummer 120 de nieuwe hoofdredacteur van Jazz Bulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief. Hij volgt Coen de Jonge op. Tevens treedt Bert Vuijsje terug als eindredacteur. De twee vinden het na respectievelijk elf en zestien jaar in deze functies 'mooi geweest'. De Jonge en Vuijsje blijven nog wel bijdragen aan Jazz Bulletin leveren.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt dit jaar negentien keer. Meestal eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. Half september pakken we de verschijningsfrequentie van voor de zomer weer op.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

'ENERGIEK EN SPRANKELEND' AVIV NOAM QUARTET WINT DUTCH JAZZ COMPETITION 2020

Het Aviv Noam Quartet heeft 13 juni in het Bimhuis in Amsterdam de Dutch Jazz Competition 2020 gewonnen. De Publieksprijs ging naar het Tijs Klaassen Quintet. Door de coronapandemie kon het concours vorig jaar niet doorgaan en werd het doorgeschoven naar dit jaar. Ook de voorronden moesten geschrapt worden, zodat deze keer alle acht deelnemers in de finale stonden.

Juryvoorzitter Marius Beets vond het niveau van de deelnemers 'ongelooflijk hoog'. Het verleidde hem tot de uitspraak: "Jazz is nog springlevend en we hebben nog een lange weg te gaan voor deze muziek is uitgestorven." Hij en de andere leden van de jury - Hermine Deurloo, Martin Fondse, Guy van Hulst, David Gritter en Matti Austen - hadden de deelnemende groepen beoordeeld op drie criteria: basisvaardigheden, oorspronkelijkheid en communicatie ('spreekt een band het publiek aan'). Van de acht deelnemers kwamen er drie bovendrijven, onthulde hij. Daaruit maakte de jury de definitieve keuze. Het Aviv Noam Quartet (Aviv Noam, sax; Federico Calgano, basklarinet; Louis J. Bourhis, bas en Guy Salamon, drums) is volgens het juryrapport 'een en al creativiteit', heeft 'een energiek en sprankelend repertoire', staat op het podium 'ver boven hun eigen noten', maakt samen 'echt muziek' en 'schrijven en spelen zij aan zij'. Bij afwezigheid van publiek tijdens de finale werd de Publieksprijs toegekend door drie vertegenwoordigers van hoofdsponsor Sena Performers. Hun doorslaggevende criterium: 'van wie willen wij nog een set zien'. En dat was, zo bleek, van het Tijs Klaassen Quintet (Tijs Klaassen, bas; Mo van der Does, altsax; Matthias van den Brande, tenorsax; Floris Kappeyne, piano en Wouter Kühne, drums). De overige finalisten waren Liquid Identities, Anna Serierse/Gijs Idema Quartet, Claudio Jr De Rosa 4tet, Adrian Moncada Sextet, Sam Newbould Quintet en Vondelier. De tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition bestaat sinds 2000. De voorlaatste winnaar was het Sun-Mi Hong Quartet (2018). (zie ook pagina 24 Jazz in beeld)

Bekijk hier de hele finale:

<https://www.youtube.com/watch?v=gvCzsKa7a1s>

Speciale editie North Sea Jazz Festival trekt Rotterdam in

Het reguliere North Sea Jazz Festival 2021 in Ahoy, Rotterdam gaat niet door, maar in plaats daarvan trekt het festival de stad in. Onder de titel North Sea Jazz Downtown vindt een speciale editie 9 tot en met 11 juli onderdak bij de podia Bird, De Doelen, LantarenVenster en RTM Stage, de nieuwe concertzaal in Rotterdam Ahoy. Op het programma staan onder meer optredens van Cécile McLorin Salvant/Sullivan Fortner Duo, Eric Vloeimans, Martin Fondse & Matangi Quartet, Gonzalo Rubalcaba & Aymée Nuviola Band, José James & Metropole Orkest onder leiding van Miho Hazama, Michel Portal, Niels Broos X Jamie Peet, Richard Bona & Alfredo Rodríguez Trio, Rik van den Bergh Kwartet, Tigran Hamasyan en het trio Montis, Goudsmit & Directie. De concerten worden gelijktijdig gratis gestreamd via de North Sea Jazz-website.

Fred Hersch. (Foto: Joke Schot)

Montreux Jazz Festival '21 gaat door

Het vermaarde Montreux Jazz Festival in Zwitserland gaat door. Het vindt van 2 tot 17 juli plaats in een aangepaste vorm. Maximaal 1.500 mensen mogen per dag naar binnen, dat is tien keer zo weinig als normaal. Voor het eerst is er een podium op het Meer van Genève. De concerten daar kunnen vanaf een podium door maximaal vijfhonderd mensen worden bijgewoond. Op het programma staan onder anderen pianist Christian Sands, saxofoniste Nubya Garcia, pianist Roberto Fonseca, pianist Fred Hersch en saxofonist Bill Evans. Vorig jaar kon het festival door corona niet doorgaan.

Frits Landesbergen, Rob van Kreeveld en Edwin Corzilius (vlnr) op de hoes van hun nieuwe cd 'Masterview'.

NIEUWE CD VAN 80-JARIGE ROB VAN KREEVELD

Onder de titel 'Masterview Rob van Kreeveld Trio' is een nieuwe cd van pianist, componist en docent Rob van Kreeveld gepresenteerd. Dat gebeurde op 13 juni tijdens een speciaal concert in het Marriott Hotel in Den Haag, dat in het teken stond van zijn tachtigste verjaardag twee dagen later. Bij de cd is tevens een dvd van het trio gevoegd.

Tijdens de presentatie speelden oud-leerlingen van Van Kreeveld, onder wie Hans Vroomans, Jasper Soffers en Rob van Bavel. Ook Van Kreeveld zelf nam achter het klavier plaats en gaf een miniconcert met Frits Landesbergen (drums) en Edwin Corzilius (bas) als begeleiders. Zij zijn ook op de cd te horen, die in november 2017 in Hilversum werd opgenomen. De dvd bevat een registratie van een concert dat de drie in maart 2019 in Nistelrode gaven. De cd en dvd verschijnen bij het ESP-label (Exclusive Sessions Productions), dat in september 2018 door Nanouck Brassers en Frits Landesbergen werd opgericht.

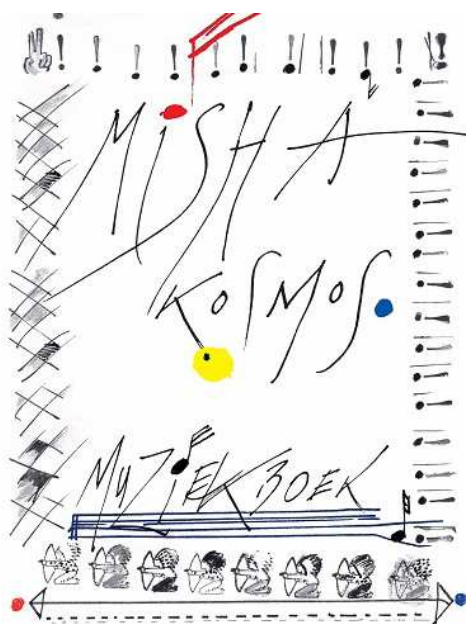
Meer info: <https://espcd.com/>

JEF NEVE OP FESTIVAL GENT JAZZ 2021

Pianist Jef Neve treedt op tijdens het komende festival Gent Jazz. Ook Compro Oro, Ceramic Dog, Gonzalo Rubalcaba & Aymée Nuviola, vocalist José James, Tigran Hamasyan Trio, Tutu Puoane Quartet & Naima Joris en de groep STUFF zijn gecontracteerd. Gent Jazz is van 8 tot en met 18 juli op de [Bijlokesite](#).

De festivaleditie van dit jaar was vanwege de coronapandemie eind april al afgelast. Maar door de versoepelde maatregelen in verband met het virus is te elfder ure besloten om toch een versie van het festival op poten te zetten, zij het in afgeslankte vorm. "De opluchting, de trots en de blijheid zijn groot om deze zomer tóch nog een ambitieuze verjaardagseditie van Gent Jazz (het festival bestaat twintig jaar; red) te kunnen organiseren", zegt festivaldirecteur Bertrand Flamang. "Met plaats voor flink wat talent van eigen bodem – de zuurstof van de Belgische jazz-scene – maar toch ook voor enkele internationale toppers. De kersen op de taart, zeg maar."

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Michael Moore stelt boek met werk Misha Mengelberg samen

In oktober verschijnt het eerste officiële boek met composities van Misha Mengelberg: 'MISHAKOSMOS: The Music of Misha Mengelberg'. Het bevat meer dan 75 stukken. De lijst van composities is samengesteld en geordend door Michael Moore. Het boek is bedoeld voor fans, docenten, studenten en vooral de uitvoerende musicus. Opgenomen titels zijn onder meer 'Blues after Piet', 'Peer's counting song', 'The rollos', 'Gare Guillemins', 'Samba zombie', 'Who's bridge' en 'De sprong o romantiek der hazen'.

Al 50.000 euro aan giften voor renovatie Hnita Jazz Club

De inzamelactie voor de renovatie van de Hnita Jazz Club in Heist-op-den-Berg heeft al 50.000 euro opgebracht. Ruim vierhonderd schenkers brachten dat bedrag in zo'n twee maanden bijeen. Het geld wordt gebruikt voor herstel van de concertzaal. De club zal in 2022 weer open gaan, zegt bestuurslid Peter Anthonissen in de Vlaamse krant Het Nieuwsblad. Giften blijven welkom, zo vult hij aan, want vanwege de coronapandemie moet extra ventilatie-apparatuur worden geïnstalleerd.

Meer info:

www.hnitajazzclub.be/steun-hnita

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt dit jaar negentien keer. Meestal eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. Half september pakken we de verschijningsfrequentie van voor de zomer weer op.

BEN FITZPATRICK QUINTET WINT EERSTE EDITIE GRACHTENFESTIVAL JAZZ COMPETITION

Het Ben Fitzpatrick Quintet (uit Amsterdam) heeft 6 juni in Amsterdam de eerste editie van de Grachtenfestival Jazz Competition gewonnen. De groep kreeg zowel de Vakjuryprijs als de Denise Jannah Award. Het José Ángel Lorente Quintet (uit Maastricht) kreeg een eervolle vermelding.

Tijdens het concours namen studenten van Nederlandse conservatoria het tegen elkaar op. Zes groepen waren geselecteerd. Naast de twee prijswinnaars waren dat het Willem Abelen Quartet (Utrecht), het Tristan Guillame Quintet (Den Haag), het Daniel Nikolov Quartet (Groningen) en Ask a Plant (Rotterdam). De vakjury, bestaande uit Frank van Berkel, Vincent Henar, Benjamin Herman, Denise Jannah en Bert Vuijsje was zeer onder de indruk van het winnende Ben Fitzpatrick Quintet. Juryvoorzitter Frank van Berkel: 'The music was felt in the heart. The bandleader was leading the band personally and musically. It was grooving, driving, forcing.' Als prijs mag het kwintet 22 augustus optreden tijdens het Grachtenfestival en op 18 augustus samen met zangeres Denise Jannah in Amsterdam. De finale vond plaats in Studio 150 Bethlehemkerk en de livestream is in zijn geheel terug te kijken via: <https://bit.ly/3wcpfD5>.

SUN-MI HONG 'ARTIST IN FOCUS' BIJ FESTIVAL NORTH SEA ROUND TOWN

Drumster Sun-Mi Hong is dit jaar 'artist in focus' bij het Rotterdamse festival North Sea Round Town. De vijftiende editie vindt dit jaar vanwege corona in afgeslankte vorm plaats van 24 juni tot en met 11 juli. Een deel van de concerten is online te zien.

Sun-Mi Hong presenteert onder meer haar project 'Dance in Four Colours'. Daarin speelt ze (deels) geïmproviseerd samen met pianist Philipp Rüttgers, strijkers, blazers, synths en een bas. Vier dansers onder leiding van choreograaf Joseph Simon completeren het geheel. Verder treedt Hong op met pianist Harmen Fraanje en trompettist Alistair Payne. In een reeks buurtconcerten trekken verschillende muzikanten langs dertig Rotterdamse verzorgingshuizen en huizen in de wijk. Deze zomer zijn dat zangeres Elizabeth Simonian, vibrafonist Vincent Houdijk en zangeres Maria Mendes, Ruigrok 010 en zangeres Izaline Calister met gitarist Ed Verhoeff en trompettist Angelo Verploegen. Saxofonist Benjamin Herman zal bij drie buurtconcerten aansluiten als speciale gast. De concerten worden georganiseerd door drummer Arend Niks. Enkele andere musici op het festivalprogramma zijn pianist Ramón Valle, Engels/Teepe/Herman (LantarenVenster), zangeres Sanne Rambags, toetsenist Carlo de Wijs (Dizzy), Jesse Schilderink & Bram Stadhouders en The Art Of Two met saxofoniste Tineke Postma (De Machinist).

Het volledige programma is te vinden op:
<https://www.northsearoundtown.nl/>

Teus Nobel neemt live-album op

Trompettist Teus Nobel neemt op 20 en 22 juni in Paradox, Tilburg een live-album op. Daarvoor worden vier concerten geregistreerd. De titel van het album wordt 'Pleasure Is The Measure'. Nobel komt naar Tilburg met zijn Liberty Group: pianist Alexander van Popta, bassist Jeroen Vierdag en drummer Tuur Moens mee. Het repertoire voor het nieuwe album is afkomstig van de bandleden zelf met Teus Nobel en Alexander van Popta als voornaamste componisten.

Tigran Hamasyan krijgt Deutscher Jazzpreis

Pianist Tigran Hamasyan heeft op 3 juni een Deutsche Jazzpreis in de categorie 'Künstler des Jahres international' ontvangen. Drummer Christian Lillinger werd gekozen tot Duitse 'Künstler des Jahres'. De Jazzpreisen werden dit jaar voor het eerst uitgereikt. Dat gebeurde aan Duitse en internationale jazzmusici in ruim dertig categorieën. De ceremonie werd als livestream uitgezonden vanuit een televisiestudio in Hamburg en drie jazzclubs: Ella & Louis in Mannheim, A-Trane in Berlijn en Unterfahrt in München. Alle winnaars krijgen een geldsom van 10.000 euro, die wordt gefourneerd door het Duitse ministerie van Cultuur. Een greep uit de winnaars:

Internationaal

Blazer: Jaimie Branch
Piano: Tigran Hamasyan
Snaarinstrument: Wolfgang Muthspiel
Slagwerk: Brian Blade;

Album Instrumental:

Carla Bley, 'Life Goes On'
Album vocaal:
Kandace Springs,
'The Women Who Raised Me'
Debuutalbum:
Joel Ross, 'KingMaker'.

Duitsland

Vocaal: Lucia Cadotsch
Houtblazer: Daniel Erdmann
Koperblazer: Markus Stockhausen
Piano: Aki Takase
Gitaar: Ronny Graupe
Bas: Eva Kruse
Slagwerk: Christian Lillinger
Band: Philipp Gropper's PHILM
Groot ensemble:
Andromeda Mega Express Orchestra;

Album Instrumental:

Julia Hülsmann Quartet,
'Not Far From Here'
Album Vokal:
Masaa, 'Irade'
Debut Album:
Mirna Bogdanovic, 'Confrontation'.

BAND BONSAI PANDA REFLECTEERT IN COMPOSITIE 'ADEM' OP CORONACRISIS

Om hun ervaringen met de corona-lockdown van begin 2020 muzikaal tot uitdrukking te brengen schreven trombonist Louk Boudesteijn en gitarist Jelle Roozenburg ieder een stuk voor hun band Bonsai Panda. De twee stukken zijn onder de titel 'ADEM' met een koor op de plaat gezet en recentelijk verschenen.

'In ere adem' (Boudesteijn) en 'Snak' (Roozenburg) werden begin juli vorig jaar met het voor de gelegenheid gevormde Bonsai Choir in drie dagen opgenomen. Boudesteijn: "Beide composities nemen je mee in een verhaal over de drastische sociale levenswijziging die zich voorjaar 2020 in de wereld manifesteerde. Het verloop van de composities is dan ook geheel gebaseerd op de ontwikkeling van het virus en de consequenties die het met zich meebrengt: verwarring, verspreiding, stilstand, eenzaamheid, vervreemding, polarisatie en hoop." Inmiddels is de opname verschenen op een 10-inch vinylplaat. De première van 'ADEM', aangevuld met ander koorwerk, is voorzien op 16 september tijdens het Gergiev Festival in Rotterdam.

Luister hier naar 'Snak': <https://bit.ly/2RprRhY>

RUIM VIER UUR NIET EERDER UITGEBRACHTE LIVE-OPNAMEN VAN LEE MORGAN OP PLAAT UIT

Onder de titel 'The Complete Live At The Lighthouse' verschijnen eind juli bij het Blue Note-label alle registraties van de concerten die trompettist Lee Morgan van 10 tot en met 12 juli in The Lighthouse d'Hermosa Beach in Californië gaf. Ruim vier uur van het materiaal werd niet eerder op de plaat uitgebracht.

In 1971 werd met de registraties al een dubbelelpee gevuld en in 1996 verscheen een cd met nog eens dertien extra tracks. Maar nu brengt Blue Note alles uit op in totaal acht cd's. Op de platen staan 33 nummers. Morgan is te horen op trompet en flügelhorn. Hij wordt begeleid door saxofonist Bennie Maupin, pianist Harold Mabern, bassist Jymie Merritt en drummer Mickey Roker (op één stuk zit Jack DeJohnette achter het drumstel). Tijdens het engagement was Lee Morgan 32 jaar oud. De plaat 'Live At The Lighthouse' was in 1971 de laatste die tijdens zijn leven werd uitgebracht. Morgan overleed in februari 1972.

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=X8FXffnhMps>

JAZZ OP PAPIER

NETTY

'Verdriet en Boterkoek', titel noch inhoud rechtvaardigt het opnemen van het boek in deze rubriek. Waarom er dan toch aandacht aan besteed? Het betreft de onderlinge verbanden van de familie Rosenfeld waar de auteur, Margalith Kleijwegt, zelf deel van uitmaakt, inclusief de tak van de familie Wertheim: hoe zien de leden elkaar en hoe hebben zij het oorlogsverleden van hun voorouders verwerkt? Een aanzienlijk deel is gewijd aan haar moeder, Netty Rosenfeld (1921-2001).¹ Maar verwacht geen kroniek van haar carrière.²

Over haar muziekvoorkeur, opgedaan in de bezettingstijd op een onderduikadres in Eindhoven, slechts dit: "Ze zocht troost door stiekem naar de radio te luisteren. Het nieuws over de oorlog sloeg ze vaak over, maar wanneer ze kon luisterde ze naar muziek, naar jazz en naar de liedjes van blueszanger en gitarist Josh White, wiens melodieuze liedjes haar raakten en zelfs meer indruk maakten dan de nieuwsberichten van de BBC."³ Later, toen ze bij de omroep werkte, werd haar naam onder jazzliefhebbers altijd met ere genoemd.⁴ Het is dan ook opmerkelijk dat in portretten van haar er geen ruimte is voor haar jazzactiviteiten. Wat hielden die dan wel in?

Toen het Zuiden eind 1944 bevrijd was, begon Radio Herrijzend Nederland al gauw met uitzendingen vanuit Eindhoven. Eerste uitzending: 3 oktober 1944. Netty solliciteerde en werd aangenomen als omroepster. Volgens een dienstrooster voor de week van 20 t/m 26 augustus 1945 behoorden tot haar collega's: Frits Thors, Piet te Nuyl en Joop Reinboud, alle drie ontvankelijk voor hetgeen er aan moderne muziek uit Amerika kwam. Van de vijftien uur zendtijd per week waren er negen uitgetrokken voor het draaien van grammofoonplaten en bigbandswing moet daar een groot aandeel in gehad hebben. Ook toen al moet deze voorkeur zijn uitwerking op Netty niet gemist hebben.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Terug in Hilversum zette zij met (verloofde) Ger Lugtenburg het programma Ochtendrythme op, uit te zenden op donderdagmorgen van 7.30 tot 8.00 uur. Er zouden platen gedraaid worden van ragtime tot rebop en van swing tot sweet. De eerste uitzending was eind maart 1947.

Nog jaren daarna ging er van dit programma een enorme roep uit; stel je voor: 's ochtends vroeg wakker worden met de pittige klanken van 'Intermission riff' of 'What is this thing called love' door de bands van respectievelijk Stan Kenton en Artie Shaw. Maar er waren ook platen bij van de Andrews Sisters, Dinah Shore en Bing Crosby. Het is aannemelijk dat de echte swing uit Lugtenburgs koker kwam, want toen Netty naar haar favorieten werd gevraagd, noemde ze zangeres Jo Stafford en een wals uit de operette 'Der Graf von Luxemburg' van Franz L har door het orkest van André Kostelanetz.⁵ Na een berichtje, een jaar later, over de 'promotie' van het programma tot Middagrythme hoorden we er niets meer over.⁶ Wel bevestigde Ger Lugtenburg nog eens zijn jazzvoorkeur met zijn serie De Blinddoekproef in de eerste jaargang van het maandblad Rhythme.⁷

Nog in Eindhoven had Netty 'een aardigheid aan zingen' gekregen. Eén bron meldt dat zij dat deed 'na een ijverige studie aan het conservatorium', maar dat lijkt op zijn minst dubieus.⁸ In ieder geval trad zij al op voor Herrijzend Nederland met het

[...vervolg op de volgende pagina rechts](#)

Margalith Kleijwegt.**Verdriet en boterkoek :
hoe de oorlog is verdwenen**

Amsterdam : AtlasContact, 2021.

205, [8] pag. : ill. ; 20x13 cm.

ISBN 978-90-450-4210-7 pb.

Prijs 20 euro. Bevat stamboom.

Voetnoten

1. Haar neef, Jaap Wertheim, schreef een persoonlijk eerbetoon aan zijn tante in: *Aether*, april 2018

2. Een uitstekend profiel van haar geeft Fricke Oosten in de verzamelbundel *1001 vrouwen in de twintigste eeuw*, samengesteld door Els Kloek, Nijmegen, 2018; ook te volgen op internet:

<https://bit.ly/3qrMALS>

3. Margalith Kleijwegt, pag. 58

4. Een indicatie is een kort in memoriam in *Jazz Bulletin*, december 2001

5. Frits Versteeg: 'Netty van Doorn, de charmante omroepster en zangeres met de prettige stem' in *Tuney Tunes*, juli 1947, pag. 3-4

6. *Tuney Tunes*, augustus 1948

7. *Rhythme*, nov. 1949 t/m dec. 1950

8. zie 5

9. geciteerd in: Henk van Gelder, *Metropole Orkest 60 jaar*, 2005, pag. 55/ook in: idem, *Zestig jaar : Metropole Orkest 1945-2005*, 2015, pag. 41

10. zie 5

11. zie 4

12. VPRO-uitzending op 28 maart 1989, waarin Wim Noordhoek en A.J. Heerma van Voss een gesprek hebben met Netty Rosenfeld en Frits Thors, geïllustreerd met authentiek radiomateriaal; ook te volgen op internet:

<https://bit.ly/3pYzDwa>

13. Jos Willems, *All of me : the complete discography of Louis Armstrong*, Lanham, Maryland, 2006

14. *De Radiovriend*, mei 1989. Uit de inleiding ook nog: "Tot op de huidige dag draait zij thuis Charlie Parker en Sonny Rollins. In veel van haar latere tv-documentaires klinkt op de achtergrond jazzmuziek." Het blad bevat verder de (vertaalde, niet altijd nauwkeurige) weergave van het interview met Armstrong en Teagarden. De publicatie ging gepaard aan de VPRO-uitzending, die daar fragmenten uit laat horen; zie 12

15. Onderschrift bij foto in *Rhythme*, mei 1950.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

toen kersverse Metropole Orkest van dirigent-oprichter Dolf van der Linden. Omdat de rest van ons land nog niet bevrijd was deed zij dat vanwege de veiligheid onder de schuilnaam Netty van Doorn. (Geen roos zonder doornen). Vanaf de eerste radio-uitzendingen en een optreden in het concertgebouw in Amsterdam, maart 1946, was ze al van de partij. Een 'luisterpost' gaf daarna het volgende commentaar: "Netty van Doorn beschikte over een mooie toonvorming, klankrijk in alle registers. De voordracht was ook hier beschaafd en gevoelig."⁹ Ook staat haar foto al op de bladmuziek van Van der Lindens compositie *Parklane serenade*' (zie afbeelding op pag. 5), dat hij tot zijn herkenningsmelodie maakte.

Kijken we naar het repertoire dan worden populaire, Nederlandse hits genoemd als 'Je moet nog even aan me denken' en 'Eens zal de Betuwe in bloei weer staan'; wel op de plaat gezet onder anderen door Ina Verwoerd, maar niet door Netty Rosenfeld. Gezien de omvang van het Metropole Orkest (40 man) alsook zijn muziekgenre (operetmelodieën, licht-klassiek) lijkt een jazzinterpretatie ver weg. Andere musici met wie zij later, vanuit Hilversum, werkte (pianist Tonny Schifferstein en organist Pierre Palla), leiden tot dezelfde conclusie. Ook worden de Skymasters genoemd¹⁰, maar helaas moeten we ons neerleggen bij de mededeling van het *Jazz Bulletin*: "Of er van Netty Rosenfeld's vocale verrichtingen opnamen bewaard zijn gebleven is ons niet bekend."¹¹ Wel werd er in 1989 een fragment opgediept van de radioquiz van Theo Eerdmans, 'Je neemt er wat van mee', waarvoor zij de gezongen intro verzorgde, ondersteund door de accordeon van Harry de Groot.¹²

In oktober 1949 was Louis Armstrong met zijn All Stars in ons land. Zij waren speciaal naar de AVRO-studio gekomen, alvorens op te treden in het Rotterdamse Parkzicht. Van het concert in de studio is één nummer overgebleven, *West End Blues*, als we de discografie van Jos Willems moeten geloven,¹³ alsook een kort interview met Louis Armstrong en trombonist Jack Teagarden, en wel door Netty Rosenfeld. Waarom zij daarvoor was uitgekozen? Eenvoudigweg 'omdat niemand anders er toen bij de AVRO iets van af wist.' aldus Netty in *De Radiovriend*.¹⁴ Nu moeten we ons van die term interview niet al te veel voorstellen. Het fenomeen stond sowieso nog in de kinderschoenen en ging niet verder dan dat van een twaalfjarige - Wat zijn uw hobby's? Wat is uw favoriete kleur? Zo krijgt Teagarden de vraag voorgelegd hoe hij over 'progressive jazz' denkt, destijds een hot item, waar iedereen die iets met muziek te maken had wel een verantwoorde mening over moest hebben. Alsof Teagarden daar ooit over nagedacht had. Zo'n praatje - want meer is het niet - diende dan ook alleen maar om de luisteraars in te leiden met wie ze van doen hadden.

Een half jaar later, eind april 1950, concerteerde hier de band van Duke Ellington. Ter gelegenheid hiervan was er een persconferentie in *Hôtel Des Indes* in Den Haag. En ook daar was ze weer van de partij: 'Netty Rosenfeld, die voor de AVRO-microfoon een interview verzorgde'¹⁵. Opnamen werden er niet gemaakt

Drie maal Netty Rosenfeld in verband gebracht met jazz. Haar faam onder jazzliefhebbers zij haar van harte gegund, maar achteraf is haar aandeel daarin feitelijk toch tamelijk beperkt gebleven. Dat doet uiteraard niets af aan haar grote verdiensten op het gebied van de omroep, waarvoor ze meerdere malen werd onderscheiden.

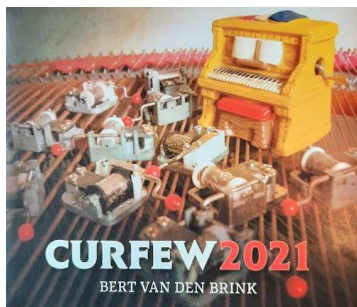
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BERT VAN DEN BRINK

Curfew 2021

Eigen Beheer (www.bertvandenbrink.nl)

Bezetting:

Bert van den Brink
(piano, accordeon, orgel, muziekdootjes).

Bert van den Brink over 'Curfew 2021':

<https://www.youtube.com/watch?v=rMG9BcdCi6k>

(op 01.38.45 uur van de video)

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 359

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3xfnvsN>

Lezers die inmiddels de leeftijd der Zeer Sterken hebben bereikt, herinneren het zich misschien nog: de tijd dat jazz - beter gezegd: 'geïmproviseerde muziek' - moest ontregelen. Een herkenbare melodie 'mocht' alleen als er op een zeker moment een saxofonist doorheen ging scheuren, of een pianist met de knuistjes de piano bewerkte. Een tijd van dubbele bodems en slimme muziekjes. Veel van de aantrekkingskracht lag erin, dat de luisteraar zich opgetild voelde naar een superieur universum, waarin werd neergekeken op het gepeupel.

Wat een verademing dat deze cd in de huidige tijd kan worden besproken. Bert van den Brink is gewoonlijk níet schamper en gebruikt nooit zijn knuisten. Niettemin speelt hij op negentien overbekende melodieën, tot aan 'Tulpen uit Amsterdam' en 'My way'. Zijn interpretaties getuigen van oprechte belangstelling voor het basismateriaal. (Al steekt Van den Brink de draak met 'An der schönen blauen Donau', maakt hij een tango van 'Love story' en verandert hij even in Liberace als hij 'La paloma adieu' onder handen neemt. Het ontzag houdt ergens op.)

Dat de pianist/accordeonist/organist maar zelden klef-sentimenteel wordt, komt door zijn drastische aanpak. Daarin horen we ten overvloede nog eens hoeveel erfgoed hij tot zijn beschikking heeft als concertpianist - hij studeerde in die hoedanigheid cum laude af - én als jazzpianist. Want de jazz trok, al was het maar omdat hij als blinde alle gecomponeerde noten uit zijn hoofd moest leren. Daarbij komt nog een weelde aan ervaring als arrangeur, accordeonist, (kerk)organist en cabaretbegeleider. We horen de 'Nocturnes' van Chopin voorbij komen, alsmede de impressionistische klanken van Debussy en Ravel. En dan opeens maakt hij ergens jazz van - állerlei soorten jazz - of een soort quasi-barok à la Louis van Dijk. Als rode draad fungeert Van den Brinks immense harmonische bagage. De totale re-harmonisatie is een van zijn specialiteiten. Hij maakt daarmee van 'Tulpen uit Amsterdam' zowaar een jazzballad. Geregeld legt hij het tempo stil, want wát een markant akkoord heeft hij nu weer gevonden.

Nog een terugkerend element: de torenklokken. Die weet de pianist uit het instrument te halen dankzij bepaalde intervallen. Het zijn verwijzingen naar de titel: 'Curfew 2021', ofwel de avondklok in coronatijd. Zowat een half jaar lang nam de pianist elke week een aflevering op van Bert Bytes, zijn muzikale nieuwsbrief. Bijna twintig daarvan werden op deze cd verzameld.

De liedjes zijn afkomstig van een verzameling muziekdootjes: die apparaatjes van lucifersdootjesformaat die je moet aanzwengelen. Ze laten hun deuntjes soms aan het begin horen en soms halverwege, soms compleet en soms in fragmenten. Hun archaïsche ge-pling-plang-plong lijkt passend in de vredige, avondlijke sfeer die hier wordt gecreëerd. De wereld was al ontregeld genoeg.

Jeroen de Valk

JAAP BLONK
Hugo Ball: Six Sound Poems, 1916
Kontrans

Al zijn hele carrière houdt stemfenomeen Jaap Blonk zich bezig met de klankpoëzie uit de Dada-beweging van de eerste decennia van de vorige eeuw. Zijn eerste faam dankte hij aan de fabelachtige vertolking van de 'Ursonate' van Kurt Schwitters (die hij in 1986 op de plaat zette), maar al snel stortte hij zich ook op de klankgedichten van Hugo Ball (1886 – 1927). Met het trio Baba Oemf (met saxofonist Bart van der Putten en bassist Pieter Meurs) trok hij eind jaren tachtig en begin jaren negentig de podia langs. Van een live-opname in het Bimhuis (in 1989) werd een opname gemaakt, die Blonk op zijn eigen Kontrans-label uitbracht. Het album was jaren uitverkocht, en wordt nu in een heruitgave gekoppeld aan een duo-cd met de Amerikaanse bassist Damon Smith, die dezelfde zes klankgedichten uit 1916 als uitgangspunt heeft. Ook deze plaat (op Smiths label Balance Point Acoustics, uit 2014) was al langer niet meer verkrijgbaar. Het Nederlandse trio benadert het materiaal speels, met soms een herkenbaar ritme (veelal verzorgd door Meurs) of een sappige melodie. Van der Putten laat daarin horen over een fijne, jankende altsaxtoon te beschikken (die we de laatste jaren veel te weinig horen, overigens). Humor is een subtiel en onmisbaar ingrediënt, niet altijd op de voorgrond, maar wel in de muzikale houding. Het hupsige melodietje waarmee 'Seepferdchen und Flugfische' opent, is er een mooi voorbeeld van. Het drietal bedient zich van een uitgekiend dynamiekgebruik, dat van fluisterzacht tot oerend hard gaat. En dat laatste is knap voor een volledig akoestisch trio.

Het duo-album met Damon Smith bevat uitgesproken impro, waarbij de bas een wijdloperige klankbron vormt, grofstoffelijk en rauw. Blonk gebruikt de betekenisloze teksten van Ball om zijn vocale improvisaties vorm te geven, maar de vraag is of de plaat zonder dit materiaal heel veel anders had geklonken. Wat wel op beide cd's als een paal boven water staat, is de bruikbaarheid van deze wonderbaarlijke gedichten van meer dan een eeuw oud. Als Hugo Ball een eeuw later geleefd had, was hij vast en zeker een vocale improvisator geworden.

Herman te Loo

Bezetting:

Jaap Blonk (stem), Bart van der Putten (altsax), Pieter Meurs (bas);
 Jaap Blonk (stem), Damon Smith (bas).

Luister hier naar tracks van het dubbelalbum:
<https://bit.ly/3zroDf0>

BUGPOWDER
Cage Tennis
TryTone

De composities van Ornette Coleman zijn onverminderd populair, maar het zijn toch vooral de stukken uit de vroege jaren zestig die daarbij opgeld doen. Het Amsterdams kwartet Bugpowder (voorheen Omelette) maakt andere keuzes. Het stort zich vooral op het werk uit de jaren zeventig en tachtig, de periode van Prime Time. Daarbij heeft de groep zich vooral ook de esthetiek van de free funk eigen gemaakt, maar op een heel andere manier dan bijvoorbeeld de Noodband of Artisn't in de jaren tachtig. Basgitarist Jasper Stadhouders en drummer Tristan Renfrow weten de meedogenloze grooves van punk en funk ineen te schuiven, waardoor de basis van de muziek tegelijk strak en moddervet wordt. Gitarist Jeroen Kimman gaat daarin zijn geheel eigen weg: surfgitaartje hier, vreemde 'twang' daar. Hij luistert er 'Happy house' mee op, dat met zijn idiote invullingen van de breaks heel veel humor oplevert. Saxofonist Tobias Klein zorgt voor een scheut lyriek, maar hij kan ook ongenadig krijsen boven het elektriek uit. De ontroering slaat toe wanneer hij de basklarinet erbij pakt voor een breekbare versie van 'Song for Che' (het enige stuk op het album dat niet door Ornette Coleman werd geschreven). Kimman en Stadhouders wisselen hier even van rol, en de laatste levert een eigenzinnige bijdrage op akoestische gitaar: schoonheid met een scherp randje.

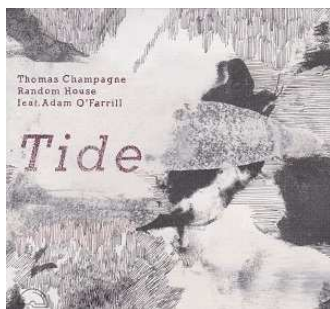
Herman te Loo

Bezetting:

Tobias Klein (altsax, basklarinet),
 Jeroen Kimman (gitaar, basgitaar),
 Jasper Stadhouders (basgitaar, akoestische gitaar),
 Tristan Renfrow (drums).

Beluister hier een korte compilatie van de cd:
<https://youtu.be/LAAzvg8zyE0>

THOMAS CHAMPAGNE RANDOM HOUSE
Tide (featuring Adam O’Farrill)
Igloorecords.be

De Amerikaanse trompettist Adam O’Farrill voelt zich als een vis in het water bij de Belgische formatie Random House. De nieuwe cd ‘Tide’ is in één dag opgenomen en de spontaniteit en inspiratie golven je tegemoet. Het openingsnummer is een massief statement, maar dit met power geblazen nummer zet ons ook op het verkeerde been. De rest van de stukken is veel minder compact. De muzikanten geven elkaar daarin ruimte; ruimte in hun zoektocht naar harmonie en spontane invallen. Thomas Champagne is de aanjager van Random House. Deze Brusselse altsaxofonist (1978) is actief op vele muzikale fronten, maar hardbop is toch waar hij zijn hart aan heeft verpand. Niet voor niets heeft hij een van zijn formaties The Sidewinders genoemd. The samenwerking met O’Farrill is een schot in de roos. Beide blazers zoeken de verbinding in toon en sfeer. De stukken voelen vrij, maar hebben daarbij toch veel structuur. De titel van de cd is toepasselijk ‘Tide’; de muziek rolt je als op een warme stranddochtend tegemoet. Absolute hoogtepunt is het nummer ‘Gentle breeze’. Het is het sluitstuk van een cd met een wat korte speelduur. Vooral de uitsmijter kan wat mij betreft niet lang genoeg duren. Maar echt, na viereneenhalve minuut is deze lome weldadigheid toch echt afgelopen. Niet getreurd, de repeat-knop biedt de oplossing voor diegenen die deze verrukkelijke lethargie willen rekken.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Thomas Champagne (altsax),
 Adam O’Farrill (trompet),
 Guillaume Viersel (gitaar),
 Ruben Lamon (bas), Alain Deval (drums).

Luister hier naar het titelstuk van de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=TjNdETkzVhI>

CHAD MCCULLOUGH
Forward
Outside in Music

Je hebt van die momenten waarop het ritme opeens stáát en waarop het swingt als een huis. Mij schieten dan Amerikaanse uitdrukkingen te binnen als ‘He nailed it!’ Pats! Zo’n moment ontbreekt op deze cd. De tempo’s zijn min of meer metronoomtrouw maar blijven onnadrukkelijk. Dat hoeft geen bezwaar te zijn en is vermoedelijk ook niet de bedoeling. Maar dat ijle is wel even wennen; geregeld lijkt je getuige te zijn van een indrukwekkend voorspel voor iets wat niet komt.

Trompettist Chad McCullough streeft naar zijn eigen esthetiek. Daarin speelt het slagwerk een timide, versierende rol op de achtergrond en plukt de bas wat nootjes hier en daar. De pianist mag veel stiltes laten vallen. De trompettist stelt er eer in om zonder ooit zijn stem te verheffen toch alle noten in alle registers te halen, zonder merkbare inspanning. Hij speelt geen reguliere jazzlicks en erg jazzy klinken zijn composities al evenmin. Welluidend zijn ze wel, die ongrijpbare thema’s: geheimzinnig, soms ondersteund door lange synthesizerklanken en soms gelardeerd met wat minimal music. Klanken die niet helemaal van deze wereld zijn. Zijn naam herinnert aan Chet en zijn toon ook. Het is de toon van de fluister- of wel gewoon: zachte - trompet die sinds de jaren negentig opgang maakt. Denk aan Eric Vloeimans, Paolo Fresu en vele anderen. McCullough komt uit Seattle, werkte veel in België en is sinds kort - vermoedelijk vanwege corona - terug in de VS, waar hij aansluiting vond bij de scene in Chicago. Daar nam hij ook dit album op.

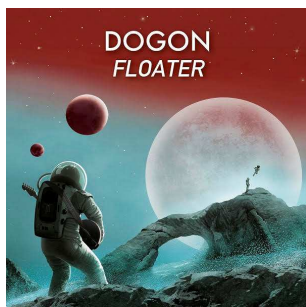
Voor de liefhebber: op zijn vorige cd ‘Pendulum’ (Shifting Paradigm Records) speelde hij een soort ode aan ‘Das Wohltemperierte Klavier’ met de Belgische pianist Bram Weijters. Die is pr-man voor deze nieuwe productie en zit natuurlijk te wachten tot zijn maatje mag terugkomen. Dat wordt waarschijnlijk dit najaar, want dan staan weer wat concerten in België gepland. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Chad McCullough (trompet, bugel), Rob Clearfield (piano), Matt Ulery (bas), John Deitemyer (drums), Ryan Cohan (keyboards, ‘programming’).

Beluister hier een stuk van het album: <https://www.youtube.com/watch?v=JyEbE2vxCwI>

DOGON
Floater
Double Moon Records

Jazz en rock vormen al sinds eind jaren zestig een perfecte combinatie. De grote namen van het toen nieuwe, gedurfde genre tilden de jazz het tijdperk van de steviger groovende muziek in. De Zwitsers van het powertrio DogOn borduren op hun tweede cd 'Floater' - met gitaar, bas en drums - voort op wat voor hen is opgebouwd. En dat doen ze creatief en met één been in 2021.

Natuurlijk is de basis die bijzondere melange van rock en jazz, maar Eric Hunziker (gitaar), Thomas Tavano (bas) en Tobias Hunziker (drums) voegen daar funky invloeden en geluidscollages aan toe. In gedachten zweven de mannen door de ruimte, zoals te zien is op het cd-hoesje. Daarop zie we een afbeelding van een gitaarspelende astronaut op een verre planeet. Maar echt buitenaards wordt de muziek van de Zürichers niet. Daarvoor staan de mannen te stevig op Zwitserse grond.

Componist van de tien lekker doordenderende tracks is Eric Hunziker, die logischerwijze als leadgitarist verantwoordelijk is voor de melodieuze inkleuring van de stukken. Zijn makkers beperken zich gelukkig niet tot dienstbaar begeleiden maar beproeven ook de grenzen van hun instrument. Tavano heeft veel mogelijkheden voor de inbreng van een breed notenscala omdat hij een zessnarige bas bespeelt. Tobias Hunziker is een veelzijdige, superstrakke drummer.

Hans Invernizzi

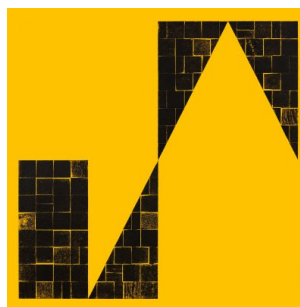
Bezetting:

Eric Hunziker (elektrische gitaar),
 Thomas Tavano (zessnarige basgitaar),
 Tobias Hunziker (drums).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=ivz-Cd612Og>

HOLLAND/EUBANKS/CALVAIRE
Another Land
Dare2Records/Edition Records

Aan power zou het niet moeten ontbreken op deze cd 'Another Land'. Deze drie muzikanten zijn krachtpatsers op hun instrument en hebben hun stempel gedrukt op vele jazzformaties. Neem nu Obed Calvaire. Deze Amerikaanse jazzdrummer heeft vele groepen 'opgegemberd' met zijn explosieve en opzweepende ritmes. Het nummer 'Mashup' op deze cd is dan ook een juweeltje voor liefhebbers van het betere drumwerk. Verder is het weinig geweldig wat de klok slaat op 'Another Land'. Holland, Eubanks en Calvaire laten op deze cd vooral hun poëtische kant zien en spelen bij vlagen heel delicaat. Nummers als 'Another land', 'Passing time' en 'Gentle warrior' lenen zich voor de totale ontspanning in een relaxfauteuil. Kevin Eubanks laat zijn gitaar zingen als een nachtegaal en Dave Holland legt met zijn sonore bas een warm fundamentje. Het is in deze nummers toch echt Obed Calvaire die, hoe subtiel ook, het trio voor indutten behoedt met zijn gevarieerde en subtiële polyritmiek. Het bluesy sluitstuk 'Bring it back home' laat u niet opveren uit de totale relaxatie. Integendeel, het wiegt de luisteraar in een diepe slaap. Rustzoekers die zich in prachtige hifi willen laten vertroetelen met deze warme, bijna knusse kamerjazz worden met 'Another Land' op hun wenken bediend.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Dave Holland (bas, basgitaar),
 Kevin Eubanks (gitaar),
 Obed Calvaire (drums).

Luister hier naar het titelstuk:

<https://www.youtube.com/watch?v=71ysRuvIiew>

ROY HARGROVE/MULGREW MILLER
In Harmony

Resonance Records

Er zijn redenen om de juichkreten rond trompettist Roy Hargrove met enige scepsis te beschouwen. Ondergetekende maakte hem mee als aanstormende tiener op North Sea Jazz en, toegegeven: het was zelfs toen al helemaal niet verkeerd wat hij speelde. Maar opeens besloot zijn platenfirma dat hij zo ongeveer dé Messias was van zijn jazzgeneratie, voor zover het ging om traditionele jazz dan. Wynton Marsalis had daarmee goed geld binnengehaald en dus wilde Hargrove's label - eerst Novus, toen Verve - ook zo'n held.

De platenbonzen waren echter vergeten te wachten op de ontvangst van pers en publiek en vooral: op de artistieke groei van hun prille pupil. Vervolgens maakte hij nog een paar - al dan niet van bovenaf gestuurde - metamorfosen door: denk aan een op voorhand tot 'legendarisch' gebombardeerd Cu-baans album en een hiphop-avontuur met zijn RH Factor. Daarbij hoorden andere kostuums en haar-drachten en ook dat mocht allemaal van Roy. Vervolgens ging hij toch maar weer gewoon jazz spelen. Tot het fragiel ogende mannetje begon te kwakken en dood ging aan de gevolgen van een wild leven. Hartfalen was de druppel die de emmer deed overlopen, om het netjes te zeggen.

Deze inleiding fungeert als zure aanhef van een lovende kritiek. Want op de dubbel-cd 'In Harmony' speelt Hargrove (1969-2018) uitstekend. Hoe zou dat komen? De live-opnamen waren oorspronkelijk niet voor uitgave bedoeld en klinken dan ook informeel. Dat is een atmosfeer waarin jazz kan gedijen. Het zijn één concert uit 2006 en eentje uit 2007. Jaren waarin het talent was gerijpt maar waarin ook de ondergang nog niet hoorbaar was. Hij concerteert in duo met Mulgrew Miller (1955-2013), die soepel als eenmansorkest fungeert. De bassen links klinken nooit bonkig en staan een vlotte rechterhand nooit in de weg. Miller heeft nogal eens last van virtuositeit, maar lijkt daar zo'n pretentieuze lol in te hebben - 'Kijk mama, met losse handen!' - dat zo iets niet stoort. Wie Oscar Peterson een technisch begaafd pianist vindt, heeft dit nog niet gehoord. Ook in harmonisch opzicht hoef je hem niets te vertellen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

'Op deze dubbel-cd speelt Roy Hargrove uitstekend. Mulgrew Miller heeft nogal eens last van virtuositeit, maar lijkt daar zo'n lol in te hebben dat het niet stoort.'

Centraal staat niettemin Hargrove. Hij is een amalgaan van de betere voorbeelden. Clifford Brown qua balladspel en een subtiel, zangerig vibrato. Dizzy qua erupties in het hoge register en een speelse, maatstrepen vermorzende timing. Hij kan met elk repertoire uit de voeten. Zo'n duo concentreert zich al gauw op ballads, maar met Miller doet hij ook Latin, snelle bebop en een langzame blues die dan ook meteen héél erg blues is.

We horen tevens een wat hol zaaltje met incidenteel gekuch en veel applaus tussendoor. Dat hoort er helemaal bij en het is goed zo. Hargrove's redding als artiest was dat hij een integere, smaakvolle, door en door muzikale jongen bleef die er ook niets aan kon doen dat hij zo vroeg op het schild was gehesen.

Helaas nog enkele kanttekeningen, naar aanleiding van misverstanden waar Hargrove ook niets aan kon doen en die hem koud zouden laten. De (ook al vermaarde en gelauwerde) scribent Ted Panken schrijft netjes 'Black' met een hoofdletter en 'white' met een kleine, maar verkondigt met grote nadruk dat dit Hargrove's enige album was zonder drummer. Deze wetenswaardigheid zal door de meeste media worden overgenomen, maar niet door Jazzflits. Wát zullen we nou krijgen. Op zijn cd 'Parker's Mood' (Verve, 1995) speelt ook geen drummer mee. Panken gaat overigens ook voorbij aan Paul Acket, die Hargrove in 1986 naar het North Sea haalde, enkele jaren vóór de 'officiële' ontdekking door Wynton Marsalis.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Roy Hargrove (trompet),
 Mulgrew Miller (piano).

Luister hier naar een track van de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=nOXNn4fEQUM>

MARRIAGE MATERIAL
Marriage Material
 Leopard (Delta Music)

Marriage Material heet de nieuwe band van de Berlijnse drummer Felix Lehrman (1984). Op de debuut-cd 'Marriage Material' spelen naast Lehrmann de vaste mannen Thomas Stieger (bas), Raphael Meinhart (vibrafoon, marimba) en Arto Mäkelä (gitaar) mee en een aantal gasten. Het Duitse gezelschap musiceert in de stijl van Weather Report. Onvervalste fusion dus, maar met een stevige scheut rock, vastgelegd in achttien door de band zelf geschreven nummers.

Het samenspel is zeer precies en gevarieerd. Met name de marimba voegt een opvallende klankkleur toe. Maar er wordt ook geëxperimenteerd met vervormde gitaargeluiden en je hoort soms - verrassend - een mondharmonica-solo à la Toots Thielemans. Als oprichter is drummer Lehrmann zeer prominent aanwezig waardoor de tracks ongelooflijk grooven. Al met al is deze eersteling een breed uitwaaiende staalkaart van vakmanschap, stijlen en muzikale hoogstandjes.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Felix Lehrmann (drums),
 Thomas Stieger (bas),
 Raphael Meinhart (vibrafoon, marimba),
 Arto Mäkelä (gitaar) + gasten.

Marriage Material live in de studio:

<https://www.youtube.com/watch?v=LO4prAVeBAc>

KEITH OXMAN/FRANK MORELLI
The Ox-Mo Incident
 Capri Records

Twee oudere heren ontmoetten elkaar in de studio: tenorsaxofonist Keith Oxman - die meteen een ter zake kundig trio meenam - en de klassieke fagottist Frank Morelli. De laatste, hoofdvakdocent aan de Juilliard School of Music, wilde dat ook wel eens proberen: een jazzalbum opnemen. Het resultaat is avontuurlijk, soms aandoenlijk en altijd curieus. Ze werkten gezamenlijk aan een serie arrangementen van jazzstandards en klassieke bewerkingen maar vooral stukken die dat allebei zijn, zonder dat de recensent dat wist. Zo blijkt 'Baubles, bangles and beads' te zijn afgeleid van een strijkkwartet van Aleksandr Borodin en 'Full moon' and 'Empty arms' van een pianoconcert van Sergej Rachmaninov.

Het is niet zo vreemd, een fagottist die open staat voor jazz. Fagottisten zijn toch al een beetje individualisten, evenals contrabassisten en hoboïsten. Ze bepalen zelf wel wat ze mooi vinden. Maar hoe klinkt het? Oxman is gedreven en bij vlagen fantasierijk. Zijn jazzmannen spelen al even moeiteloos en geroutineerd, zij het niet bijzonder persoonlijk. De uitgebreide, soms Westcoast-achtige arrangementen zijn dat wel, mede dankzij de keuze van het repertoire en een diepgravende kennis van de klassieke achtergrond.

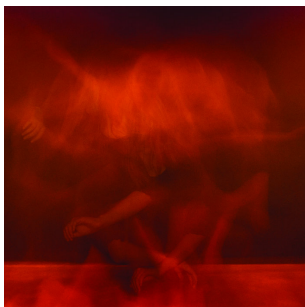
Morelli speelt uiteraard alles vlekkeloos van blad en heeft daarbij wel iets begrepen van jazztiming. Minder zeker klinkt hij zodra hij een chorusje gaat improviseren. Dan wekt zijn timbre vaak associaties met de kenmerken van een zware verkoudheid: een keelontsteking, een verstopte neus, een soms overslaande stem en heesheid in het hoge register. Van blad spelen vereist zeker zulke snelle reflexen als improviseren, maar voor Morelli gaat dat laatste net wat langzamer. Het scheelt een fractie van een seconde waarin de onzekerheid zich van hem meester kan maken en de noten er minder gaaf uitkomen.

De fagot-improvisaties zijn dan ook schaars en kort. In veel stukken blijven die geheel achterwege. Geregeld komt de hele band aan bod, tot aan bas en drums, maar horen we de fagot pas weer in het slotarrangement. Het schijnt ook een onding te zijn, een fagot als jazzinstrument. Dankzij vreselijk hard werken wist Illinois Jacquet er ooit nog iets van te bakken, maar veel andere voorbeelden ken ik niet. Op zijn best klinkt Morelli in langzame, uitgeschreven passages zoals in 'Three for five' (naar Brahms) en 'Pavanne' (naar Fauré). Hij zingt die melodieën zo smartelijk, dat de recensent er in coronatijd nauwelijks naar kan luisteren. Nu even niet. Diepe smart is iets voor als we allemaal veilig zijn geprikt en er weer een zorg minder is. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Keith Oxman (tenorsax), Frank Morelli (fagot), Jeff Jenkins (piano), Ken Walker (bas), Todd Reid (drums).

WARELIS/ROSALY/LUMLEY/DIKEMAN
Sunday At De Ruimte
Tractata

In de zomerpauze van de coronacrisis was er even ruimte voor een Doek Festival. Het was uiteraard niet mogelijk om buitenlandse muzikanten in te vliegen, maar er lopen genoeg expats in Amsterdam rond om een nieuw internationaal kwartet van samen te stellen. In augustus verzamelden saxofonist John Dikeman (VS), pianiste Marta Warelis (Polen), bassist Aaron Lumley (Canada) en drummer Frank Rosaly (VS) zich op het Amsterdamse laboratorium-podium De Ruimte voor een geheel geïmproviseerde sessie. In vier lange improvisaties verkent het viertal soms de randen van de stilte (de opening van 'Post war fiction' is een goed voorbeeld) om langzaam op te bouwen naar de vulkanische uitbarstingen waar Dikeman naam mee heeft gemaakt. Dat hij inmiddels heel wat meer pijlen op zijn boog heeft, bewijst hij hier ook. De lyriek is af en toe niet van de lucht, en in Lumley, met zijn sublieme strijkwerk, heeft hij daarin een melodieuze partner. Warelis heeft een verfijnd toucher (voor zover de piano haar dat toelaat) en een voorkeur voor dwarse pianistiek à la Andrew Hill of Paul Bley. Even graag graait ze in het binnenwerk en puncteert zo de muzikale gesprekken, net zoals Rosaly dat vanaf zijn drumkruk doet. Het is dynamisch sterke muziek, knisperend geserveerd door een kwartet dat gelukkig besloten heeft om in deze samenstelling door te gaan.

Herman te Loo

Bezetting:

John Dikeman (tenorsax),
 Marta Warelis (piano),
 Aaron Lumley (bas),
 Frank Rosaly (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3pJIn9e>

WU WEI/KLAAS HEKMAN
Oostum Wind
Strobrock Records

De coronacrisis reduceerde de Groningse ZomerJazzFietsTour tot een ZomerJazzIetsTour, en resulteerde in mooie tastbare aandenkens hieraan. De organisatie maakte een serie mooie livestreams (die op YouTube terug te vinden zijn), Jazzflits-fotograaf Joke Schot maakte schitterende foto's en nu is er een album met muziek van het duo van bassaxofonist Klaas Hekman en de Chinees Wu Wei. De laatste bespeelt de sheng, een mondorgel van bamboe. Het tweetal, dat elkaar al eerder trof in het kader van Hekmans groep The Noo Ones, improviseerde er op los in het kleine kerkje van Oostum. Dat levert fascinerende muziek op van twee instrumenten die in de geïmproviseerde muziek niet dik gezaaid zijn, en bovendien bijzonder rijk van klank zijn. De sheng doet soms denken aan een concertina, dan weer aan een vintage orgeltje uit de collectie van Sun Ra en dan weer aan een klein kerkorgel (dat de kerk van Oostum overigens niet bezit). Ook produceert Wu Wei met zijn instrument een effect waarbij het lijkt of hij noten laat echoën, en aldus doet denken aan vroege elektronische muziek uit de jaren vijftig. Voeg daarbij de plopjes die Hekman met behulp van de 'slap tongue'-techniek uit zijn toeter laat komen en het effect is compleet. Niet dat het tweetal op effectbejag uit is, overigens. Alle bijzondere technieken en ongebruikelijke klanken staan in dienst van een avontuurlijk muzikaal verhaal. En hoe dat technisch precies tot stand komt is van secundair belang. 'Oostum Wind', zoals de cd heet, klinkt als geen enkele andere plaat die je ooit hebt gehoord (of misschien wel zult horen). En als je bereid bent om je daarvoor open te stellen, krijg je er enorm veel voor terug. Intussen kun je de sfeervolle foto's van Joke Schot bekijken, die daarvoor terecht een nominatie ontving voor de beste jazzfoto van 2020 bij de Amerikaanse Jazz Journalists Association (zie Jazzflits 356, pagina 3). De prijs was haar gegund, maar kreeg ze helaas niet.

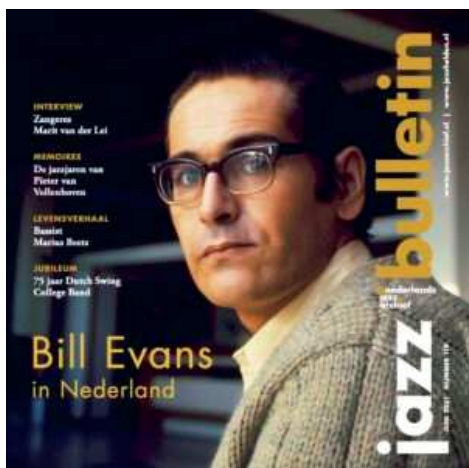
Herman te Loo

Bezetting:

Wu Wei (sheng, erhu),
 Klaas Hekman (bassax, shakuhachi).

Bekijk hier het volledige optreden van het duo: <https://youtu.be/cxh32D6BNJg>

VARIA

Jazz Bulletin 119 is uit

Pianist Bill Evans staat op de omslag van het nieuwe nummer van Jazz Bulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazzarchief. Binnenin staat Bert Vuijsje uitgebreid stil bij een nieuwe cd met opnames die in 1969 van hem in Nederland werden gemaakt: 'Bill Evans Behind The Dikes'. Verder in dit nummer: een interview met zangeres Marit van der Lei, het levensverhaal van bassist Marius Beets, herinneringen van Pieter van Vollenhoven aan zijn jazzjaren, Adrie Braat over 75 jaar Dutch Swing College Band en een verhaal over charmezanger John de Mol sr.

Maak gratis kennis met Jazz Bulletin:
<https://www.jazzarchief.nl/kennismaken/>

Festival Jazz&ImproLokaal Feerwerd

Bij Jazz in Feerwerd staat op 3 juli een lokale en regionale jazz- en improvisatiedag op het programma. Het festival Jazz&ImproLokaal Feerwerd start om 15.00 uur en duurt tot 23.00 uur. Het vindt plaats in Schuur Hans, een boerenschuur ter plaatse, ook bekend van de Zomer JazzFietsTour. Tijdens het festival treden musici uit de regio op: Harry Niehof & Alto Kwartet, Martinez/Hoyting/Caruso/Potamianos, VrijJazzie en de Austėja Žvirblytė Group. Het slotconcert wordt verzorgd door de Feerwerd ForwardFiveHot (Blinxma/Vermeerssen/Idema/Van Erk/Van Olphen). Reserveren verplicht via www.jazzinfeerwerd.nl.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt dit jaar negentien keer. Meestal eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. Half september pakken we de verschijningsfrequentie van voor de zomer weer op.

Vier Downbeat-sterren voor 'Komen & Gaan' van ICP

Het album 'Komen & Gaan' van het ICP Septet met saxofonist Joris Roelofs en gitarist Terrie Ex heeft van criticus Brian Morton van het Amerikaanse blad Downbeat vier van de vijf sterren gekregen. De plaat werd opgenomen in café-restaurant Le Brocpe in Oldeberkoop (Friesland). In het julinummer van het blad schrijft Morton: "An Instant Composers Pool concert has always been more of a happening than a regular gig, and this one finds a relatively unusual lineup making music not just in the venue, but with the venue. Players move from room to room, hence the 'coming and going' title. Le Brocpe's dogs get involved. Huge fun is had by all." Kijk hier mee: <https://tinyurl.com/4756f6bu>

Nieuwe namen Rockit Festival, Groningen

Op de poster van het Rockit Festival in Groningen kunnen ook bassist Marcus Miller, Kassa Overall en Vijay Iyer trio ft. Linda May Han Oh & Tyshawn Sorey worden gezet. Eerder waren al Louis Cole & Metropole Orkest, Avishai Cohen Big Vicious, Rymden, Nubya Garcia, Sons of Kemet, Mark Lettieri Group, Kamaal Williams, saxofoniste Tineke Postma, Mary Halvorson Code Girl, Kaki King, Joel Ross en AVA Trio in het vooruitzicht gesteld. Het festival vindt op 13 november op zes podia van de Oosterpoort plaats.

Teus Nobel en Reinier Baas in jazz- en literatuurproject

Trompettist Teus Nobel, gitarist Reinier Baas en pianist Alexander van Popta gaan andermaal op tournee met schrijver Wil Boesten. Vond eerder een aantal optredens plaats met teksten uit zijn roman 'Grond', nu staan de verhalen uit zijn nieuwe bundel 'The Giant Everywhere' centraal. Tijdens de concerten gaan teksten en jazzimprovisaties 'een innig verbond aan'. De première was 18 juni in Dordrecht. De vier komen nog bij Paradox (Tilburg), Projazz (Den Haag) en Jazz Heerlen.

Meer info:
<https://thegianteverywhere.wixsite.com/thegianteverywhere>

Weer Jazzlab-tournees in 2021-2022

Elk seizoen zet concertorganisator JazzLab een aantal tournees in Vlaanderen en Brussel op poten met Belgische jazzmusici. Voor het komend najaar zijn twee trio's aangekondigd: Backback en Don Kapot. In het voorjaar van 2022 is het de beurt aan het Bruno Vansina Quintet, GingerBlackGinger, Grand Picture Palace, de Lara Rosseel Band en Rapidman.

Meer info: <https://www.jazzlab.be>

inJazz streamt zestien Nederlandse jazzgroepen

Vast onderdeel van het jaarlijkse netwerkevenement inJazz (Rotterdam) is een aantal korte optredens van markante formaties uit de Nederlandse jazzscene. Evenals vorig jaar gebeurt dit deze keer via een livestream. Acht groepen presenteren zich op 23 en 24 juni, en nog eens acht op 3 en 4 november. De optredens duren een kwartier en zijn opgenomen in het Bimhuis (Amsterdam), TivoliVredenburg (Utrecht), LantarenVenster (Rotterdam) en Paradox (Tilburg). Op het programma staan Alexander, Aviv Noam Quartet, Doppler Trio, Idema/Serieuse Quartet, Juanfer Marrero Group, K.O.Brass, Kruidkoek, Lucas Santana 5tet, Mehmet Polat Quintet, NAUSYQA, Prashant Samlal Quartet, Sam Newbould Quintet, Sanem Kalfa/George Dumitriu/Joachim Badenhorst, Soerd van Eijck's OAK, Teis Semey Quintet en Tijn Wybenga & AM.OK.

Meer info: <https://www.injazz.nl/festival/>

ERICS HARDBOP-ARCHIEF

MET 'BEN EN JARMO' DE WERELD ROND (3)

De tournee naar **Canada** in de zomer van **1992** was een absoluut hoogtepunt in het bestaan van het Ben van den Dunen/Jarmo Hoogendijk Quintet. De tournee vond plaats van 26 juni tot en met 4 juli. Het was een ongelooflijke klus van de beide leiders geweest om dit op de rails te zetten. We speelden op een aantal festivals die werden gesponsord door het tabaksconcern Du Maurier LTD. Daar hoef je nu niet meer mee aan te komen. Het ging op uitnodiging van de desbetreffende jazzorganisaties en daarna moesten de gages, vliegtickets, hotels en een werkvergunning worden geregeld. Dat onze cd 'Run For Your Wife' op het Timeless-label toen net uit was heeft denk ik wel een handje geholpen om de uitnodigingen binnen te halen. Eindelijk stapten we op 26 juni in het vliegtuig met een gigantische kist voor de contrabas van Harry Emmery, om via Londen naar **Toronto** te vliegen waar we bekaf aankwamen. Inchecken op het kantoor van de Toronto Downtown Jazz Society, toen naar het hotel en daarna naar een restaurant waar dat biertje wel heel goed smaakte. Vervolgens komt dan de algehele instorting en dan eindelijk met je hoofd op het kussen. De volgende dag openluchtconcert op de Provincial Lottery Stage bij City TV in Queenstreet. Dat concert werd 'coast to coast' over heel Canada uitgezonden. Ik wou dat die tape boven water kwam. De band ging als een speer en toen we klaar waren stond het busje al klaar om ons direct te vervoeren naar het vliegveld voor een vier uur durende vlucht naar **Vancouver**. En eenmaal daar aangekomen moesten we ons eerst inchecken in het Biltmore hotel. Daarna maakten we een wandeling door de stad om de benen te strekken en kwamen we een straatmuzikant tegen die ons herkende. Hij had ons concert uit Toronto op televisie gezien en was razend enthousiast. Dat was wel erg leuk. De volgende dag speelden we 's middags op een grote Bühne in een gigantisch winkelcentrum op de Plaza of Nations, Pacific Boulevard South. Het zat er stampvol met publiek dat aan tafeltjes zat te luisteren. Ik denk wel zo'n [...vervolg in de rechterkolom](#)

Eric Ineke en Harry Emmery in Montreal. (Foto: archief E. Ineke)

duizend toehoorders die de hardbop van ons wel ten zeerste konden waarderen. Diezelfde avond traden we op in de jazzclub The Glass Slipper, een club waar ook veel impro-muziek werd geprogrammeerd en ik had ineens het gevoel of ik in jazzclub Wilhelmina in Eindhoven zat te spelen. We kwamen er zelfs nog een paar bekende impro-cats uit Amsterdam tegen. Het was warm en vochtig benauwd daar in Vancouver en de ontlading kwam die nacht met een gigantische regenbui. De volgende ochtend weer fris en vrolijk in het vliegtuig naar de provincie Saskatchewan, zo'n zes uur vliegen, waar we op zouden treden in de hoofdstad **Saskatoon**. We hadden een tussenstop in Edmonton waar we moesten overstappen in de Dash, een klein propellervliegtuigje dat een ontzettende kolereherrie maakte. Op dat vliegveld in Edmonton kwamen we tot onze grote verbazing Johnny Griffin tegen, die op zijn beurt ook weer zeer verbaasd keek met een gezicht van 'What the f...k are you motherfuckers doing here?' Hij deed met zijn kwartet hetzelfde festivalrondje als wij. Was een leuk weerzien met deze altijd goed gehumeurde meester van de tenorsax. Hij kwam net zelf uit Saskatoon en moest die avond optreden in Edmonton. Voordat we afscheid namen waarschuwde hij ons nog voor het kabaal van de Dash. Uit het vliegtuigraampje kijkend was ik onder de indruk van de ongelooflijke uitgestrektheid van dit werelddeel. Toen we eindelijk aankwamen in Saskatoon werden we opgehaald door de organisatie, die ons bracht naar het Delta Bessborough hotel. [...vervolg op de volgende pagina links](#)

Eindelijk eens geen hypermodern hotel maar een prachtig ouderwets kasteelachtig onderkomen. Het bleek ook dat het concert zou gaan plaatsvinden in de Adam Ballroom van het hotel. Dat was een heel grote ouderwetse ballroomzaal. Er waren mensen aanwezig van de Kiwani-club met grote baretten op en er stonden uitermate goed gevulde champagnekoelers waar wij ook regelmatig gebruik van konden maken. Vlak voor ons optreden moesten we allemaal staan en werd het Engelse volkslied 'God save the Queen' uit volle borst gezongen door het hele publiek. Daarna werd er door Jarmo Hoogendijk afgeteld en vlogen de hardbopklanken het keurige publiek om de oren. Of de Queen dit gewaardeerd zou hebben valt te bezien maar ondanks dat ze daar nog nooit zoiets hadden gehoord, was de waardering groot en de heren van de Kiwani-club nodigden ons na afloop uit voor een diner. De volgende dag werden we netjes naar het vliegveld gebracht en vond ik het eigenlijk best jammer dat we daar weer weg gingen. Heb de middag voor het concert nog even rondgewandeld in het centrum. Het is geen metropool, maar een aardig stadje midden in de Canadese prairies met vriendelijke mensen. Maar het vliegtuig naar **Montreal** stond al klaar en dat werd weer een belevenis van een heel andere orde. We werden naar het Meridian hotel gebracht, een groot business hotel midden in het centrum en daar zouden we drie dagen blijven. Montreal is de hoofdstad van de provincie Quebec dus het deed allemaal zeer Frans aan, een totaal andere 'vibe' dan in Toronto, Vancouver en Saska-toon. Dat was meer Engels/Amerikaans. We waren de eerste dag vrij, dus konden we de stad eens gaan verkennen. Veel beton maar ook wat oudere wijken, die Parijsachtig aandedden en dat was superleuk. Uiteraard kwamen we Harry Emmery tegen op een terras in de Rue Emery. Met grote sigaren en glazen wijn hebben we ons toen uitstekend vermaakt. Ik ben samen met Rob van Bavel nog even naar de Notre Dame gegaan, een soort kopie van het origineel in Parijs. Van binnen was het toch een soort Disneyland, heel merkwaardig met allemaal gekleurde lampjes. De volgende dag was ons eerste concert in het kader van het zeer bekende Montreal Jazzfestival. Dat hele festival duurt zo'n twee weken en het lijstje namen dat ik langs zag komen loog er niet om:

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Rob van Bavel en Ben van den Dungen in Toronto.
(Foto: archief E. Ineke)

John Scofield/Joe Lovano, Charlie Haden liberation Orchestra, Elvin Jones Jazz Machine, Larry Coryell, Nina Simone, Eddie Daniels/Gary Burton, John Pizzarelli, Sonny Greenwich etc. Deze laatstgenoemde is een absolute Canadese legende en ik had nooit gedacht deze zeer bijzondere gitarist ooit live te horen. Het was ook uitgesloten dat hij ooit naar Europa zou komen wegens zijn grote vliegangst. Rein de Graaff liet mij ooit eens een plaat horen van deze gitarist en ik moest gelijk aan John Coltrane denken, zijn spel is zo intens en spiritueel. Heel bijzonder. En toen we op onze eerste avond in Montreal eens gingen kijken waar de 'venue' was waar we moesten optreden, stond daar ineens Sonny Greenwich op het toneel met zijn groep. Ik was compleet 'flabbergasted'. Wat een sound en wat een intensiteit. Die 'venue' bleek trouwens een amfiteater te zijn, opgezet en gesponsord door 'Diet Pepsi'. De volgende avond stonden wij daar op het toneel los te gaan voor vijftienduizend man publiek. Alles was perfect! Er waren uitstekende geluidstechnici die ons een perfecte geluidsbalans gaven, wat ik nog maar zelden heb meegemaakt in zulke openluchtomstandigheden. Het kwintet was in topvorm en dit optreden was voor ons een hoogtepunt. Zo'n concert waar alles muzikaal perfect samenkwam. Het publiek reageerde uitzinnig en de mensen renden ons

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

achterna naar de kleedkamer achter het toneel voor handtekeningen. Zelfs mijn drumsticks gingen er aan. We werden in ieder geval veilig afgevoerd naar het hotel. De Rolling Stones van de hardbop. Dat hadden we nooit gedacht. De volgende middag speelden we nog een lunchconcert in het Place du Complexe des Jardins, een gigantisch winkelcentrum, dat verbonden was met ons hotel. Daarna inpakken en wegwezen in de bus naar het vliegveld om het vliegtuig naar Halifax te halen. Dat lukte en eenmaal in Halifax geland moesten we weer naar het volgende vliegtuig naar Londen. Toen we eenmaal in dat toestel zaten en we zouden gaan opstijgen bleek er iets mis te zijn met het toestel en moest er wat worden gerepareerd. Dat was het moment dat Ben van Dungen een dubbele whisky ging bestellen. Toen werd omgeroepen dat de reparatie was verricht deed de piloot nog eens een poging om op te stijgen, maar helaas, de reparatie was niet gelukt. De piloot riep om dat ze nu 'echt' gingen repareren. Ben en ik keken elkaar aan en we hadden dezelfde gedachte: Whisky!! Dus die aanvoer werd in gang gezet. Op het hoogtepunt van de aanvoer zaten we toch ineens in de lucht en hoorden we wederom door de intercom de stem van de piloot die zei dat hij hoopte dat de reparatie was gelukt, maar daar 'keep our fingers crossed' aan toevoegde. Ben en ik keken elkaar aan en we vonden allebei dat de aanvoer van het Schotse levenswater snel hervat zou moeten worden. Enfin zo'n zeven uur later landden we toch veilig op Heathrow Airport en konden we wachten op het volgende vliegtuig naar Amsterdam. Het was weer gelukt en terugkijkend was het een fantastische tour die Ben en Jarmo tot in de puntjes hadden geregeld. Zes concerten en tien vliegtuigen later waren we thuis en stonden we met beide benen op de grond. Een maand later speelden we op het **North Sea Jazz Festival**.

Na die zomer werd er getoerd door Duitsland en Nederland. Afstanden van Bremen naar Viersen (vlak bij Venlo) voor een jazzfestival waar we in hetzelfde programma zaten als de Chick Corea Electric Band en dan weer terug naar Osnabrück. Een mooi festival in **Balve** kan ik mij nog herinneren. Dat was in een gigantische grot en voor ons speelde de befaamde percussionist Trilok Gurtu, die bij ons hele concert bleef luisteren en [...vervolg in de rechterkolom](#)

ons complimenteerde met het optreden. In datzelfde jaar speelden we op het festival in **Gronau** tijdens een zogenaamde 'Trumpet Night'. Wij openden en na ons kwam de Cubaanse trompettist Arturo Sandoval en zat Jarmo gezellig backstage te borrelen met Freddie Hubbard. Toen Sandoval van het podium kwam werd hij plots totaal verlegen bij het zien van Hubbard, die vervolgens naar hem riep: "Hey Sandoval, you play too high!".

Hubbard zijn embouchure was toen net nog in orde en waarschijnlijk was dat de laatste keer dat wij hem nog goed hebben horen spelen. Op die avond had road manager Peter Huijts de oude ritmesectie van Woody Shaw voor hem geregeld met Louis Hayes (drums), Ronnie Matthews (piano) en Stafford James, die die avond op de bas van Harry Emmery speelde want hij was net getrouwd en had de vliegticket voor zijn eigen bas ingeruild voor een vliegticket voor zijn bruid. Louis Hayes speelde als een waanzinnige op het rock 'n' roll drumstel dat hij van de band van Sandoval mocht lenen.

1993 was het jaar dat we wederom op het **North Sea Jazz Festival** speelden en toen ging het dak er af. Gelukkig is dit optreden opgenomen door de televisie. Op YouTube is een stuk te zien en te horen. Menig student van het Koninklijk Conservatorium die dit had ontdekt wist niet wat hij of zij hoorde en was onder de indruk van de power, energie en swing van de band. Slap spelen was bij deze band uit den boze. Datzelfde jaar namen we onze laatste cd op in deze bezetting. 'Double Dutch' voor het EMI-label en naar mijn mening de beste, qua spelen en sound. De cd genereerde weer nieuwe optredens, maar het aantal concerten begon toch heel langzaam terug te lopen. De directie besloot om een andere richting in te slaan en er een percussionist bij te halen en de band zou 'Brand New Orleans' gaan heten. Rob van Bavel en ik voelden daar niets voor en besloten op te stappen. Nu is zes jaar intensief toeren in dezelfde bezetting ook geen makkelijke opgave en achteraf gezien vonden we het allemaal toch wel heel erg jammer dat we de muziek niet verder hebben uitgediept. Maar aan alles komt een einde en we gaven ons laatste concert in mei 1994 op het **Amersfoort Jazzfestival**. Enige jaren later toen er een hernieuwde versie ontstond van het kwintet, heb ik toch weer een aantal keren met heel veel plezier met ze mee gedaan als invaller voor Martijn Vink. Het was een fantastische tijd met een superband die internationaal op de kaart kwam. Zeer veel respect voor de co-leiders Ben en Jarmo, die dag en nacht aan de telefoon hebben gezeten om dit allemaal voor elkaar te krijgen. Dingen gaan niet vanzelf en dat wisten zij als geen ander.

Eric Ineke

'Met 'Ben en Jarmo' de wereld rond' deel 1 staat in Jazzflits 356 en deel 2 in Jazzflits 357.

Eric Ineke is drummer en doceert aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Met het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet maakte hij drie albums: 'Speak Up', 1989 (Timeless), 'Run For Your Wife', 1991 (Timeless) en 'Double Dutch', 1993 (PTSD/EMI). De bezetting van het kwintet: Ben van den Dungen (sax), Jarmo Hoogendijk (trompet), Rob van Bavel (piano), Harry Emmery (bas) en Eric Ineke (drums). Het Quintet stond op 15 mei en 19 juni (17.00 uur) centraal in het radioprogramma House of Hard Bop van de Concertzender.

Luister hier een aflevering van House of Hard Bop met het Quintet terug: <https://bit.ly/3n9W2oy>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

RICHARD HENRYK TWARDZIK (1931 – 1955)

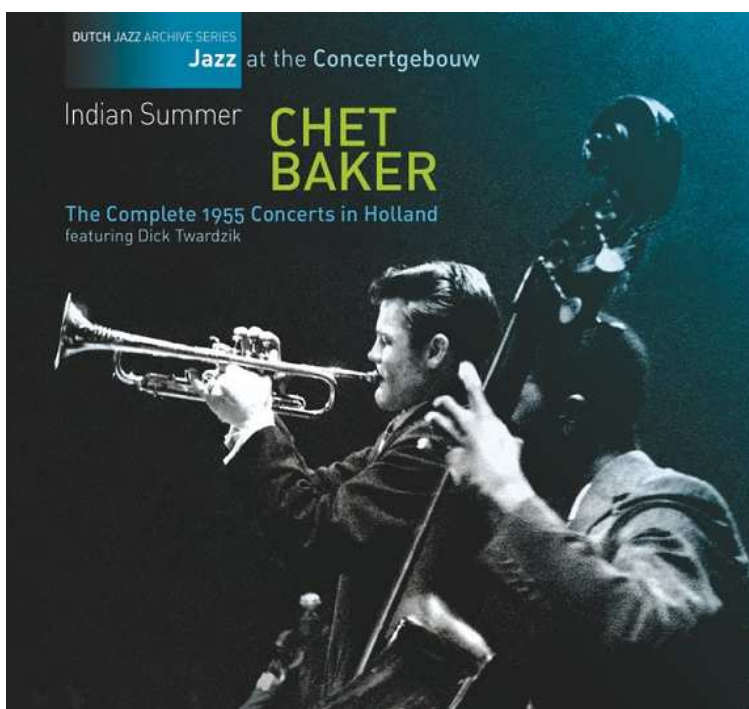
'A magician on the keyboard'
(Bob Freedman)

Mijn dag kan niet meer stuk als die begint met 'Tommyhawk' van 17 september 1955, Chet Baker Quartet (met Dick Twardzik op piano), Concertgebouw Amsterdam, uit de 'Indian Summer'-plaat van het Nederlands Jazz Archief.

Uitzonderlijk zijn de Jazzflits-lezers die tenorsaxofonist Jay Migliori (1930-2001) kennen. Of vergis ik me? Hij werkte in februari 1955 twee weken met Miles Davis en vanaf 1957 achttien maanden bij het orkest van Woody Herman. Hij was bij de US Air Force in Korea, kwam met Frank Zappa naar Europa in 1971 en speelde van 1972 tot 1984 bij Supersax. In mei 1954 maakt Migliori deel uit van het Jazz Workshop Quintet met vibrafonist Johnny Rae, pianist Ray Santisi, bassist Jack Carter, drummer Bob Atcheson en pianist Dick Twardzik. The Jazz Workshop was sinds juni 1953 een consortium jonge muzikanten gekoppeld aan gevestigde voortrekkers als Charlie Mariano, Herb Pomeroy, Jaki Byard. Op maandagavond werd gespeeld in een klein zaaltje. Wegens uitbreiding verhuisd naar The Stable (de Boston Police stalde daar haar paarden in de buurt). Twardzik kwam ook al eens langs. Dat Jazz Workshop Quintet staat op de Fresh Sound 989 uit 2020, gekocht voor 16 euro, omwille van Dick Twardzik. Van van hem op plaat is er niet zoveel, behalve de opnamen die hij met trompettist Chet Baker maakte. De tien tracks zijn een verademing, lieflijk, speels, opgenomen in het Harvard WHRB radio station in mei 1954. Met een wondermooie pianosolo van Twardzik op "Round Midnight".

Dankzij jazzhistorici en internet worden we wijzer over Twardzik. De biograaf van Miles Davis, professor Jack Chambers publiceerde in 2008 'Bouncin' with Bartok: The Incomplete Works of Richard Twardzik'. Spreken we over Lance Armstrong of Maradona, dan denken we helaas te veel aan hun fratsen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De 'Indian Summer'-plaat met 'Tommyhawk'.

Het afwijkend privéleven van jazzmuzikanten hoort niet de bovenhand te nemen op hun muzikale talenten, toch zijn we er door geboeid, de boulevardpers. Details over de laatste 36 dagen van Dick Twardzik zijn schrijnend.

Boeiend is het essay van Leroy 'Sam' Parkins uit 1997: 'Journey To Bohemia', over Twardzik. Hij stelt dat zijn familieleden over ziekten of gebreken zwijgzaam waren: Dick had in zijn jeugd artrose, op zijn elfde waren heel wat van zijn gewrichten geopeerd.

Pas na zijn dood kreeg Twardzik bekendheid, nu een cultfiguur, zijn loopbaan duurde maar vijf jaar, van 1951 met vooral baritonsaxofonist Serge Chaloff in Boston tot in oktober 1955 met Chet Baker in Parijs.

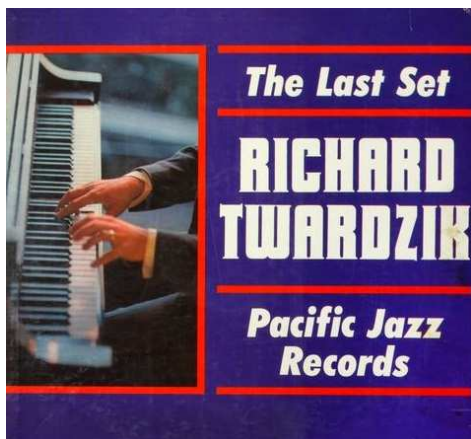
Baker had in 1954-1955 een Franse vriendin, Liliane Cukier (°1933), die moest snel weg uit Amerika, haar visum verviel, later trouwde die Franse actrice met bassist Gilbert Rovère (1939-2007), na een romance met saxofonist Dexter Gordon. Op 5 september 1955 landde chef Baker met Trans World Airlines op het Parijse vliegveld Orly voor zijn eerste Europese toer, Twardzik en drummer Peter Littman kwamen hem achterna per boot vanuit New York, met de Ile de France. Juilliard gediplomeerde bassist Jimmy Bond reisde alleen, ver weg van de junkies. Baker kwam voor vier maanden, het werden er zeven, de toer verliep chaotisch, met een rampzalige ommekeer. 'Drugs took over the band', aldus Jimmy Bond. Op 21 oktober stierf Dick Twardzik (DT) op zijn hotelkamer aan een overdosis. Drie dagen later heeft Littman ruzie met Baker en vertrekt naar Amerika. In november verlaat ook Bond het kwartet. Voor de rest van 1955 en 1956 behelpt Chet zich met Europese jazzmuzikanten: onder meer met Belgische pianist Francy Boland (Namen, 1929-2005), tenorsaxofonist Bobby Jaspar (Luik, 1926-1963) en bassist Benoît Quersin (Brussel, 1927-1992), alle drie Franstalige Belgen en thuis in Parijse jazzkringen, met Baker duiken ze een enkele keer de studio's van Eddie en Nicole Barclay in.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Twardzik werd **geboren** op 30 april 1931, in Danvers, Massachusetts; hij **overlijdt** in Parijs op 21 oktober 1955.

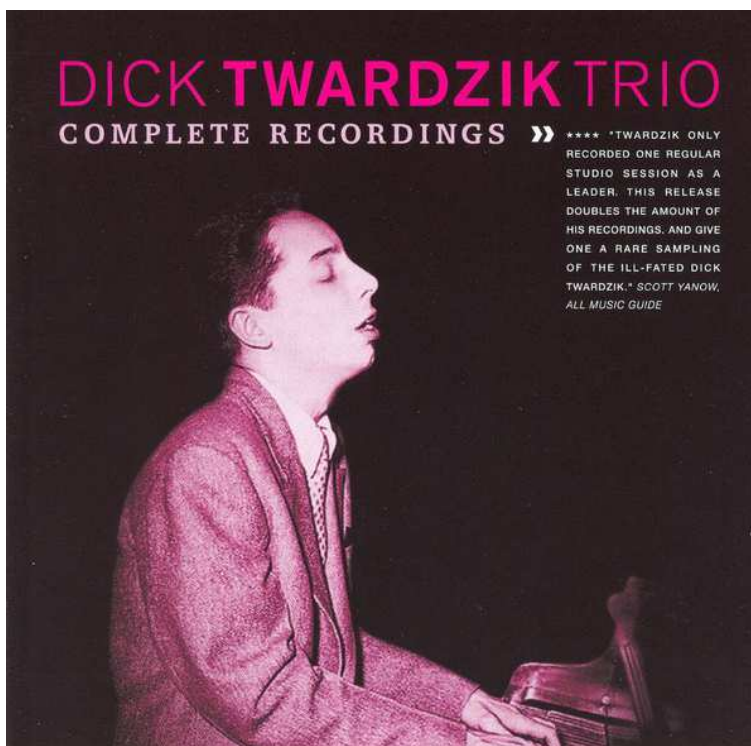
Moeder Mary Claire Grant is artieste en illustrator van boeken. Zijn Poolse vader Henryk Francis Twardzik is glaskunstenaar. Het gezin fokt Duitse herdershonden, leeft welstellend en groot in een gerestaureerd herenhuis in Danversport, MA. Dick is hun enig kind.

DT speelde op zijn negende al wat serieus piano. Hij studeerde zeven jaar klassieke muziek bij de mama van Serge, mevrouw Margaret Chaloff. Die gaf ook les aan George Shearing, Keith Jarrett, Herbie Hancock. Aan de Longy School of Music in Cambridge en de New England Conservatory of Music wordt Dick muziekwijzer. Bij Louise Pappoutsakis van het Boston Symphony orkest leert hij harp; DT kon de enige bebop-harpist worden. Professoren maken hem wijs in het werk van Arnold Schönberg en Alban Berg. Hij wordt aangespoord te luisteren naar klassieke pianisten: de Chileen Claudio Arrau, de Duitser Walter Gieseking, de Oekraïener Vladimir Horowitz. Op zijn veertiende speelt hij mee met grote mensen. Die doen Dick luisteren naar pianisten Art Tatum en Bud Powell. In Boston werkt Twardzik bij Herb Pomeroy (1930-2007), Serge Chaloff (1923-1957), Charlie Mariano (1923-2009). Hij speelt in de orkesten van Charlie Barnet (1913-1991) en Tommy Reynolds (1917-1986).

In **1948**, op zijn zeventiende, jam sessions in de Melody Lounge in Lynn, MA, de Heroin Capital of the North Shore. Serge Chaloff speelde een tijd bij Woody Herman (1913-1987), komt in 1949 als een ster naar Boston, eind 1950 ontmoet Chaloff Twardzik in het Red Fox Café in Lynn, MA.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bert Vuijsje in De Volkskrant van 1 augustus 1989, schrijft over Serge Chaloff, volgens verhalen een van de onaangenaamste en arrogantste musici uit de jazzgeschiedenis...

Zomer **1951** hebben Chaloff en Twardzik een seizoenscontract in een strandclub aan Cape Cod.

In december 1951 deelname aan saxofonist Charlie Mariano's Prestige-sessies. Ook in 1951 had trompettist Herb Pomeroy Dick Twardzik als pianist in de club van Izzy Ort, zijn bijnaam was 'knife in the pocket'.

Hierna tot begin **1952** op toer naar Detroit, Chicago, East St. Louis.

In maart 1952 speelt DT in de Hi-Hat, ook een vindplaats van 'stuff'. Charlie Parker komt op bezoek. In december nodigt Parker Dick uit voor een gig in de Hi-Hat, met Charles Mingus, Joe Gordon, Roy Haynes.

Een superb heroïnetrio met naam: Chaloff, Parker, Twardzik! 'The drug scene in Boston was hot' vertelt Crystal Joy, Twardziks jonge zwarte vriendin uit Montreal (zangeres en pianiste), die er alles aan deed om vriend Dick clean te houden. Tevergeefs.

In januari **1954** mag DT mee met de band van Lionel Hampton. In april 1954 is DT terug in Boston. In september 1954 worden 'The Fable Of Mabel'-opnamen met octet van leader Serge Chaloff ingespeeld, de 'Mabel' is een compositie van DT. Eind 1954 gaat Chaloff afkicken in Bridgewater State Hospital, in februari 1955 stopt hij zijn ontwenningsskuur.

Die Mabel-plaat werd toen door Metronome afgebroken: gebrekige technische opname, niet-gestemde piano, drummer als een copy-cat van Max Roach, maar 'the only guy who makes it throughout is Dick Twardzik'!

Een maand na de Mabel-sessie is Chaloff's trio met DT en drummer Peter Littman geboekt in de Storyville, van clubeigenaar George Wein, als opener voor Chet Baker. Feitelijk was dat trio nu 'Boston's all junkie band'!

Pianist Russ Freeman zag de kwaliteiten van DT en regelde met Richard Bock van Pacific Jazz Records in oktober 1954 een

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

opnamesessie, de 'Trio' elpee, een helft Twardzik, andere helft Russ Freeman. DT heeft nooit de release gezien van zijn Pacific-debuut.

Twardzik vroeg hulp omwille van zijn verslaving. Op een koude nacht in december 1954 ziet hij een politieman: "Officer – I'm an addict and need to quit. Can you help me?". DT komt voor zes maanden terecht in de Massachusetts detox unit in Bridgewater. Hij krijgt vertrouwen in een priester en gaat naar de kerk. Hij verlaat opgetogen de instelling.

Intussen was Littman de drummer in Chet Bakers groep (met een optreden in Carnegie Hall in New York). Junkie Littman, man met één long en rokend als een brandweerman, was al in 'rehab' geweest in het Health Service Hospital in Kentucky. Saxofonist Sonny Rollins en trompettist Red Rodney waren daar ook geen onbekenden.

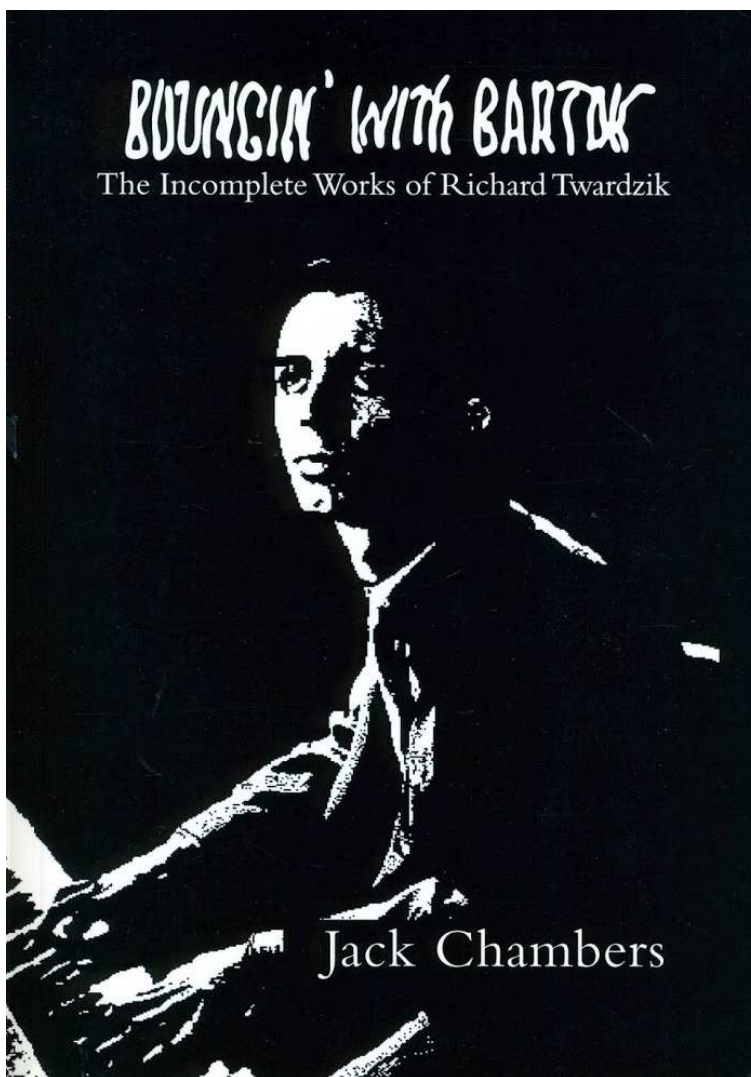
Op 16 juli **1955** treedt het Chet Baker Quartet met Russ Freeman, bassist Bob Carter en Peter Littman op tijdens het Newport Jazz Festival in Newport, Rhode Island.

DT speelt in trio met drummer Peter Littman, beiden zijn goede vrienden. In de herfst 1955 zijn ze meegevraagd door Chet Baker voor een Europa-toernee, Russ Freeman had in augustus het kwartet verlaten. Baker was dolblij dat Dick meekwam op toer, 'maybe Chet loved him in a way we don't even know about'. De toer werd geboekt door Joe Glaser (1896-1969) en lokale agenten: Nederland (Lou van Rees, 1916-1993), Engeland (Jeff Kruger, 1931-2014), Denemarken, Duitsland (Gigi Campi, 1928-2010), Italië, IJsland, deels voor Amerikaanse troepen. Hier te lande was de trompettist bekend door zijn platen met Mulligan.

Familie en vrienden van Twardzik zagen hem niet graag vertrekken met Baker. Zijn druggebruik en dat van Littman was bekend. Pas terug uit Bridgewater, enige dagen voor het vertrek naar Baker is Twardzik uitgenodigd voor een etentje bij vrienden: "Dicky, why are you doing this, going off with all those junkies?" – "To prove that I can do it!" – But he couldn't it.

Het Chet Baker Quartet zou op 21 oktober een plaat opnemen in Parijs. Baker, Bond, Littman zitten klaar in de Pathé-Magellan Studios, Twardzik liet op zich wachten, Littman zocht hem in het

[...vervolg in de rechterkolom](#)

'Bouncin' with Bartok', het boek van Jack Chambers over Dick Twardzik, dat in 2008 bij de Mercury Press in Canada verscheen. Het wordt in Jazzflits 114 besproken door Jan J. Mulder.

Hôtel de la Madeleine, nu Hôtel La Sanguine, in nummer 6 Rue de Surène. Hij kwam terug met de melding dat DT dood was, 'he was bright blue, the thing was still in his arm', overdosis. Een andere bron vermeldt dat de Zweedse saxofonist-methadongebruiker Lars Gullin (1928-1976) de pianist dood aantrof. Die was als gast uitgenodigd voor die geplande platensessie. Chet Baker-kenner Jeroen de Valk komt te hulp met een platenhoestekst: Jeff Kruger, pionier van de Britse muziekindustrie, stichter van de Flamingo Club in Soho, eigenaar van het Emberplatenlabel, beweert dat hij DT dood vond in zijn bed, hij zorgde ervoor dat de Amerikaanse muzikanten buiten Parijs werden gebracht voordat de politie ingelicht werd. Kruger boekt twee dagen na Dicks dood in de Londense Royal Albert Hall Chet Baker, hij neemt Fransman Raymond Fol (1928-1979) mee als pianist. Kruger was de manager van Tony Crombie, dat verklaart de Amsterdamse aanwezigheid van zijn All Stars op 17 september 1955.

Er circuleren verscheidene versies over zijn dood: Littman, Baker, elk zijn verklaring om zich goed te praten, geen gezichtsverlies lijdende primeerde bij Baker. Zegt Jimmy Bond: "I'm sure Twardzik had a death wish."

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Chaloff stelde Littman verantwoordelijk voor de dood van DT. De ouders van DT verwensten Baker, die hun zoon zou vermoord hebben... En vriendin Joy werd pas een week later ingelicht.

Dick Twardzik speelde op donderdag 20 oktober zijn laatste concert in de club Le Tabou, met de bassisten Benoît Quersin en Eddie de Haas, in plaats van Jimmy Bond. Bond wilde fris zijn voor de opnamen van vrijdag. Le Tabou aan Rue Christine, sinds 1947 een oord voor nachtraven, zazous, existentialisten, Sartre, Camus, Cocteau. Boris Vian speelde er jazz en ook Lester Young, Clifford Brown, Jimmy Gourley, Bobby Jaspar, René Thomas kwamen er langs...

Dat 1955-Baker-jazzgezelschap heeft niet lang genoten van de geneugten van Saint Germain-des-Prés...

Op 27 december 1955 speelt de Bobby Jaspar All Stars Band een 'Memory of Dick': Bobby Jaspar, René Urtreger, Benoît Quersin, Jean-Louis Viale (Barclay).

De hoes van 'Trio', de Pacific Jazz- plaat met op één kant Dick Twardzik.

Twardzik werd in Parijs gecremeerd en ter begraving overgebracht naar het Walnut Hill Cemetery, West Newbury, Essex County, Ma. Zijn vader Henryk (1900-1992) en moeder Mary Claire (1906-1979) rusten naast hun mysterieuze zoon...

Op zijn grafsteen: 'Sing unto him a new song, play skilfully with a loud noise' (Psalm XXXIII).

In die jaren verbleef baritonsaxofonist Henk van Es (1931-1995) in Parijs, die zou gespeeld hebben met pianist Bud Powell, en ook met Dick Twardzik samen met het Dharma Quintet.

...vervolg in de rechterkolom

DT was in Le Havre gearriveerd met de passagiersboot Ile de France op 13 september 1955, met de ritmesectie van Chet Baker (1929-1988): bassist Jimmy Bond (1933-2012) verving Bob Carter, drummer was Peter Littman (1935-1984) en DT (1931-1955) verving de aangekondigde Russ Freeman. Alleen Jimmy Bond zat niet aan de drugs tijdens die Eurotoer. Bij aankomst in Parijs werd een jamsession gespeeld in de Caméléon, Rue St.André-des-Arts, 57, in Quartier Latin.

Eventjes de leeftijden op een rij: Chet 25, Dick 24, Jimmy 22, Peter 20. Kunnen onze jonge jazzmusici die concertopener 'Tommyhawk' van Johnny Mandel met zulke drive vertolken? Een mooie verplichte opdracht voor een jazzconcours.

De tournee begon in Amsterdam, Concertgebouw op zaterdagavond 17 september 1955, met support act drummer Tony Crombie All Stars, twaalf man sterk. Over Baker schrijft Michiel De Ruyter: "Van de begeleidende musici waren Bond en Littman de grote figuren. Twardzik (sic) was een vreemde mengeling van veel Brubeck, een weinig Basie en nog een handvol anderen..." (Het Parool, 19 september 1955). Als ik naar de plaat 'Indian Summer' luister hoor ik bij Twardzik fragmenten Red Garland (1923-1984), soms Erroll Garner (1921-1977).

In Nederland was Chet Baker een organisatie van Lou van Rees, die had op 29 oktober Louis Armstrong geboekt.

Op 22 september wordt het muzikaal winterseizoen voor open verklaard in Salle Pleyel, met Bobby Jaspar, René Thomas, Benoît Quersin, Martial Solal, sommigen niet drugsvrij. Aanvullend het Chet Baker Quartet.

Dick Twardzik in 'A crutch for the crab':

<https://bit.ly/3pYH06t>

Op zondag 2 oktober speelt Baker twee keer in België: om 15.00 uur in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel en om 20.30 uur voor de Cercle Artistique te Antwerpen. Op dezelfde affiche: het Tony Vos Quartet: altsaxofonist Tony Vos, pianist Henk Vos, bassist Borge Ring, drummer Fred Gilhuys.

Bert Vuijsje schreef een bijdrage over fotograaf Ed van der Elsen (1925-1990), die maakte jazzfoto's voor Het Parool, hij fotografeerde tijdens het Chet Baker Concert van 17 september 1955, met zeldzame foto's van Twardzik, onder meer één in De Volkskrant van 5 juli 1991.

Op 4 oktober was er nog een concert in Salle Pleyel, op 8 oktober nog eentje in Brussel...

Op 'My Desire' van Bob Nieske's Wolf Soup staat een compositie 'Dick Twardzik', producer van die plaat is Gunther Schuller, 1993, GM Recordings 3020

Pianist Frank Van Bommel (°1962) met Tobias Delius (°1964), Arjen Gorter (°1948), Martin Van Duynhoven (°1942) spelen vijf stukken van Dick Twardzik op hun plaat 'A Crutch For The Crab', 23-24 maart 1999, BV Haast 9912, de 'Crutch' is een compositie van Twardzik

Chet Baker – Herinneringen aan een lyrisch trompettist, Jeroen de Valk, 1989, 178 pagina's

Chet Baker – His life and music, Jeroen de Valk, 2017, 318 pagina's

Boston lanceerde tientallen jazzmusici – The Boston Jazz Chronicles, 1937-1962, Richard Vacca, 335 pagina's, 23 euro

Deep In A Dream: The Long Night of Chet Baker, James Gavin, 2011, 448 pagina's

...vervolg op de volgende pagina (Dick Twardzik-discografie)

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS DICK TWARDZIK

De echte discografen geraken er wel uit, toch een beetje puzzelen met onzekerheden...

12 april 1951, Charlie Parker, Charles Mingus, Max Roach plus enige onbekenden, 'I remember april', Broadcast 'Christy's' in Boston, op een tiental platen

december 1951, Charlie Mariano Boston All Stars, 'The New Sounds From Boston', één nummer op Prestige PRLP 130, OJC 1745, Mariners of Avary?

lente 1952, Serge Chaloff Quintet, WOKO Studio, Hotel Wellington Albany, New York

8-14 december 1952, Charlie Parker, The Happy Bird, een pickup band met Mingus, Christy's Restaurant in Framingham?, Hi-Hat Boston?

27 januari 1953, Charlie Mariano Boston All Stars, met Herb Pomeroy, Charlie Mariano, Boston, zes tracks, Prestige PRLP 153, OJC 1745

1 februari 1953, Allen Eager with Dick Twardzik Trio, 'In The Land of Oo-Bla-Dee', met Symphony Sid Thorin aan de micro, vijf tracks, radio broadcast Hi-Hat, Boston, Uptown 2749

11 oktober 1953, Sam Margolis Quintet, met trompettist Dick Wetmore, tenorsaxofonist Sam Margolis, radio broadcast, Melody Lounge, Lynn, MA
mei 1954, zie het commentaar uit de inleiding van deze bijdrage

juni & oktober 1954, Dick Twardzik, 1954 Improvisations, met Peter Littman, 12 tracks, New Artists NA1006

3 september 1954, Serge Chaloff All Stars, 'The Fabel Of Mabel', met Pomeroy, Mariano, Storyville Studio, Boston, 1201 Records 9003, Trio Japan 3117

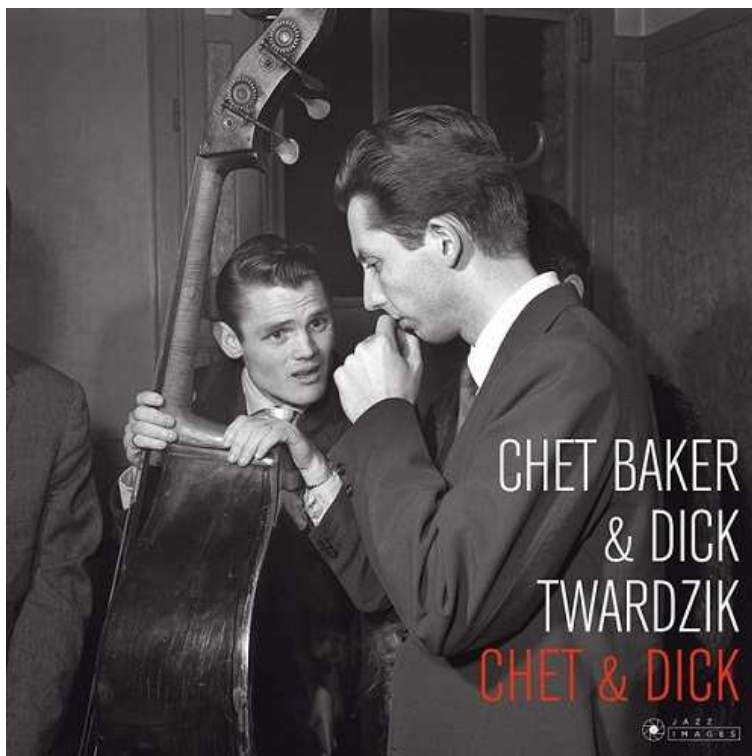
27 oktober 1954, Dick Twardzik Trio, bassist Carson Smith, drummer Peter Littman, later uitgegeven als 'The Last Set', een helft DT, een helft Russ Freeman, trio-opnamen in Van Gelder Studio, Hackensack, origineel World Pacific 1212, Lone Hill Jazz 10120, uitgebracht in 1956 met 4 sterren in Down Beat

Beluister 'The Last Set' hier:
<https://bit.ly/2TJcvpq>

17 september 1955, Chet Baker, 'Indian Summer', Jimmy Bond, Peter Littman, Lost Holland Concert, Concertgebouw Amsterdam, LonehillJazz 10334, Nederlands Jazz Archief 0701

18 september 1955, Chet Baker, op zondag in Kurhaus Scheveningen, idem 17 september

...vervolg in de rechterkolom

De hoes van een elpee met werk van Baker en Twardzick.

21 september 1955, Chet Baker Quartet, met DT, Bond, Littman, Jazztime Mainz, in Kurfürstliches Schloss, Lonehill 10334 zijn septemberopnamen uit Nederland plus twee tracks uit Mainz, met op een track trompettist Rolf Schneeblegl, ook op Philology, Rare Live Recordings RLR 88621

24 september 1955, Chet Baker, in Zürich, radio-opname 'Happy little sunbeam' en 'Moonlight in Vermont', is het Zwitsers trio Elsie Bianchi, Siro Bianchi en René Kneflis, met gast Chet Baker, op RLR 88621, misschien bestaan meer Zürich-opnamen van het voltallig Chet Baker Quartet

4 oktober 1955, Salle Pleyel, volgens Jack Chambers is het concert opgenomen

8 oktober 1955, volgens Jack Chambers heeft de Belgische Radio zijn concert opgenomen

9 oktober 1955, Chet Baker Quartet featuring Dick Twardzik, Köln Concert, Live At The Börsensaal, Gigi Campi announcer, plus Hans Koller altsax, Willi Sanner tenorsax op twee tracks

11 & 14 oktober 1955, de Barclay-opnamen, **Chet Baker-Dick Twardzik Quartet**, Bond, Littman, acht composities Bob Zieff, plus The Girl from Greenland van DT, Pathé-Magellan Studio, Parijs, Jazz Images 38012, Universal 88520, LonehillJazz10161, zijn laatste studio-opnamen – heruitgegeven door Fresh Sound 'Chet Baker In Paris', ook The Music of Bob Zieff, 2CD-Fresh Sound 905

15 oktober 1955, Chet Baker Quartet, met baritonsaxofonist Lars Gullin, vier tracks met op 'I'll remember april' Catarina Valente, Villa Berg, Live Recording Stuttgart, LonehillJazz10161, Dragon 224

25 oktober 1955, 'In Memory of Dick', **Chet Baker**, Benny Vasseur, Jean Aldegon, René Urtreger, Jimmy Bond, Nils-Bertil Dahlander, een compositie van Bobby Jaspar

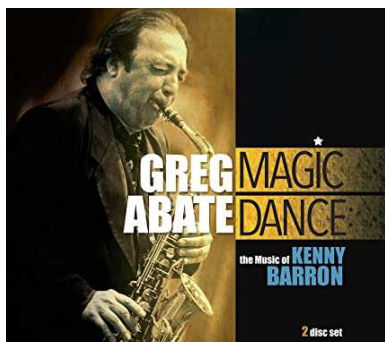
27 december 1955, 'Memory of Dick', **Bobby Jaspar** All Stars Band, Bobby Jaspar, René Urtreger, Benoît Quersin, Jean-Louis Viale (Barclay 84023)

20 december 1958, Jymie Merritt Trio, Doxology (=Memory of Dick), Bobby Jaspar, vibrafonist Sadi toegevoegd, Jymie Merritt, Kenny Clarke (Barclay 84063)

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 14 juni 2021

1 Greg Abate

Magic Dance:
The Music Of Kenny Barron
(Whaling City Sound)

2 Vincent Herring

Preaching To The Choir
(Smoke Sessions)

3 Dr. Lonnie Smith

Breathe
(Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

ia77
JazzFlits

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 juni 2021

Lars Danielsson. (Foto: Jan Söderström)

Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Pan-Scandinavian)

BERNE/SPEED/ANDERSON/KING

Broken Shadows (Intakt Records)

Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany)

BRAD MEHLDAU & ORPHEUS CHAMBER ORCHESTRA

Variations On A Melancholy Theme (Warner/Nonesuch)

Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)

LARS DANIELSSON LIBERETTO

Cloudland (ACT)

Henning Bolte, Written in Music (Netherlands)

FUTARI

Beyond (Libra Records)

Peter Slavid, LondonJazz News (UK)

PAUL TOWNDROW

Deepening The River (Keywork Records)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

TIM BERNE'S SNAKEOIL

The Fantastic Mrs. 10 (Intakt Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

TRØEN/ARNESEN QUARTET

Tread Lightly (Losen Records)

Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)

PUNKT.VRT.PLASTIK

Somit (Intakt Records)

Axel Stinshoff, Jazz Thing (Germany)

MARTIAL SOLAL

Coming Yesterday – Live at Salle Gaveau 2019 (Challenge)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)

UNSCIENTIFIC ITALIANS

Play The music Of Bill Frisell Volume 1 (Hora Records)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

IVI RAUSI

Üks-Teist (Ivi Rausi Music)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)

ANDRZEJ JAGOZIŃSKI TRIO

Bach (Blue Note)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

GRAHAM COSTELLO STRATA

Second Lives (Gearbox)

Anna Filipieva, Jazz.ru (Russia)

EVGENY PONOMAREV QUARTET

Clockwise (Rainy Days Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

De winnaars van de Dutch Jazz Competition 2021. Tijs Klaassen van de Publieksprijs (Muziek Productie Fonds Prijs) en Aviv Noam van de prijs voor de Beste Groep. (Foto: Arjen Stada)